Пролог

Продріботіла каштановим пікінесом осінь, і ось уже позирає сонними очима коали зима.

Час для школярів летить миттєво. Контрольні роботи, тести так і миготять, як вокзали на шляху швидкого потяга. Та коли не дивитись у вікно, здається, що нікуди не їдеш. Тільки якось не по собі, особливо, якщо ти в класі новенька. Уся надія на весну – прилетить на своєму килимі-літаку, і, нарешті, серце малою пташиною стріпнеться від щастя!

Та де там! Усе було якось буденно – дощі, калюжі, зовсім не схожі на моря чи затоки. "Як це все буденно, як це звично. Скільки раз це бачила земля..." – згадувалися слова улюбленого поета. Але чому не "світ прекрасний, земля мов казка"?

Аліна міркувала так, а тим часом весна, як маленька лялечка, відпливала ген, за небосхил, у паперовому човнику з учнівського зошита.

Розділ І. Нове знайомство

Аліночко! Весна, дощі...

Ти не сподобалася в класі.

Стоїш у білому плащі,

Собі жалієшся, невдасі!

Почалося все з того, що сім’я Аліни ще восени переїхала до міста. Дівчинці довелося ходити до нової школи. А там, звичайно, все по-

іншому. Аліна вчилася в сьомому класі. Але з нею ніхто не хотів дружити, мовляв, коси руді, одне око зеленувате, а інше блакитне, ще й веснянки! Так жила тепер Аліна. Дівчинка потроху звикала, що до неї погано ставляться. Та ось відбулася ще одна важлива подія в житті семикласниці, на яку та й не сподівалася.

Саме під кінець весни в школі з’явився новий учень на ім’я Роман. Якось на перерві новачок підійшов до Аліни і нерішуче запитав:

– Як тебе звати?

Аліна не очікувала на приязнь. Вона різко повернулась і здивувалася уважному погляду чорних, як смола, очей з-під густих теж чорних брів.

– Привіт, – промовив Роман.

– Привіт, – зніяковіла дівчинка. – Мене звати Аліна, але однокласники звуть Алькою.

– Пусте! – посміхнувся хлопець. – Тобі більше личить Аліна – он яка ти гарна! А я Роман, можна й Ромка.

– Гарна? – Аліна мало не впала в одну з весняних калюж.

Вони не закінчили розмови, бо пролунав дзвінок.

Після уроку історії (він був останнім) новенький – приємно, коли хтось "новіший" за тебе! – знову підійшов до Аліни:

– Ти… ти сьогодні маєш вільний час?

– Що?

– Я було подумав, може… Хочеш, підемо прогуляємось?

– Ну-у … Добре!

Вони вийшли за шкільну браму і пішли до парку. Алея повертала до гойдалок.

– Хочеш солодкої вати? – запитав Рома.

– Ні, дякую! – хитнула головою дівчинка і повідомила, як щось сокровенне: – Скоро літо. Я дуже люблю цю пору року!

– Справді? А тобі не спекотно влітку? – усміхнувся Рома.

Та Аліна правила своєї – вона ж давно вже отак по-дружньому не розмовляла ні з ким:

– Хочеш, я розповім тобі, що відбулося, за легендою про сузір’я Волосожар, одного далекого-далекого літа?

– Я люблю історії про прадавні часи, Аліно, – зацікавився співрозмовник. – Влаштуймося на цих пенечках-ослінчиках, і ти розкажеш мені легенду.

– Слухай же, Ромо. Давно, коли ще звірі уміли говорити і розмовляли з людьми, як ото в казках, по річці, що й нині тече через наше місто, плавав сам божественний Велес – ти, може, чув легенди про нього? Він був покровителем тварин, в тому числі магічних – драконів, білих тигрів, змій та птаха Фенікса. Тільки займалась ранкова зоря, випливав його сяючий човен, уквітчаний трояндами, на блакитне плесо. Поряд з Велесом тихо сиділи його звірі, а він, у срібних шатах, із золотими кучерями до плечей, промінився радістю, граючи на сопілці ранкових мелодій. Ромо, уявляєш, як легко було просинатися під звуки чарівної сопілки?

– Так ніколи б і в школу ніхто не запізнювався, – озвався Роман.

– Прокидалася ще сонна ріка, і небо, і люди, і тварини, – продовжувала Аліна. – Усім було добре, усі були щасливі. А річкою плив, розсуваючи завіси туману, човен осяйного Велеса. На небі згасали зорі, йшли на спочинок, і тільки одна, найяскравіша, не хотіла ховатися – закохалася в прекрасного Велеса. Як їй бути? От і вирішила обернутися дівчиною і спуститися на землю. А було тоді літо, природа палахкотіла гарячими барвами квітів. Це так сподобалося небесній гості, що вона обрала червоний, як жар, колір волосся. Отож і дали їй люди ймення Волосожар. Гарна була, вабила до себе і разом відлякувала. Хлопці боялися підійти до неї. Та вона й не дивилась на них, бо кохала Велеса. Але сказати йому про це не могла, тому що не вміла говорити – звісно ж, зоря! Усі довкола розмовляли – і люди, і звірі, – та вона мовчала, тільки очі променились неземним сяйвом.

– Аліно, вибач, що перериваю твою чудову оповідь, – озвався Роман, – але хочу запитати, чи ти, бува, не пишеш віршів?

– Та... трапляється, – призналася оповідачка. – Але слухай далі. Тоді жила над рікою, в невеличкій хатині, дівчина на ім’я Зоряна. Ні пишної вроди, ні багатства не мала – тільки голос чудовий. Почув її спів Велес і покликав до себе в ковчег співати ранкових пісень. Подружилася Зоряна з його тваринами. Щоранку приходила вона до них співати своїх чудових пісень, а потім поверталася до своєї оселі. Велес називав її великою співачкою, і вона аж світилася від щастя.

Та позаздрила цьому щастю Волосожар. Вихопила Зоряну з ковчега і понесла в небо. Звірі ж схопилися за улюбленицю, щоб урятувати її, та де їм було змагатися із зорею! Тож усі разом здійнялися в небесну вись, і з’явилося у високості ще одне сузір’я, яке українці й понині називають Волосожаром.Знаєш, як його іменують на карті зоряного неба? Волосся Вероніки!

– Аліно, – посміхнувся Рома, – а твоє волосся такого ж кольору, – ти красуня!

– Я... а... але... та ну тебе, Ромко! Знаєш, у цій легенді є й правда: адже справді сяє це сузір’я!

Діти мовчали, задумавшись, і, врешті, Роман порушив мовчанку дивним, як здавалося Аліні, запитанням:

– Як ти вважаєш, це вигадка?

Аліна вражено глянула на Рому:

– А ти?

– А я думаю, що в ній багато правди, і ти скоро, можливо, сама в цьому переконаєшся.

У Аліни задзвонив телефон.

– Алло! Ні. А-а-а, я в парку. Що? Так, гуляю. Добре.

– Хто дзвонив?

– Мама.

– Що казала?

– Щоб я через півгодини була вдома. Ходімо?

– Звичайно!

Перед самим порогом хлопець сказав:

– Мене два дні в школі не буде.

– Чому?

– Є важливіші справи, ніж школа.

– Які ж?

– Це-е-е … Я не можу тобі сказати.

– Чому не можеш? – здивувалася.

– Я не можу тобі і цього сказати, – Роман залишався серйозним. – Це теж заборонено! Прощавай до літа!

– До літа … – журливо і здивовано відізвалась Аліна.

Він підстрибнув і … зник. Тільки сріблястий дим закурів. Єдине, що зосталося від Романа, – це невеликий, згорнутий вчетверо папірець, який переливався і відблискував різнокольоровими барвами. Аліна розгорнула його – чотири кути папірця миготіли смарагдовим, червоним, золотистим та сріблястим сяйвом. Поволі на папірці з’являлися літери. Аліна хутко прочитала: "Якщо хтось візьме в руки цей папірець, його власника буде покарано через чотири дні!" Літери зникли.

– Що я накоїла?! Що тепер буде з Романом?

Аліна кинула на підлогу папірець, але знову підібрала. "Не можна, щоб хтось інший брав його в руки – може, цей ворожий клаптик має якусь чарівну силу?" – роздумувала дівчинка.

І подзвонила у двері.

Розділ ІІ. Невідомість

"Кого не вабить невідомість,

Неначе загадка німа!

Не розпитаю, а натомість

Полину я туди сама!" – занотувала в записничок Аліна, передчуваючи щось незвичайне.

У школі без Роми було дуже нудно. Дівчинка, щоправда, отримала дві десятки і одну одинадцятку. Та ось навчальний день добіг кінця.

– Додому! Швидше!

Аліна кулею влетіла в кімнату, замкнула двері і гепнулась на диван, прихопивши іграшкового плюшевого ведмедика з чорними пронизливими очима-намистинками – Фімку.

"Якщо розпитати Рому про папірець? Ні, він, невідомо де, та й чи признається? А якщо самій спробувати врятувати хлопця? Але ж я навіть не знаю, де він живе. У записці вказано час – чотири дні. Це означає, що його власника буде покарано другого червня. Ой! Ще ж лишилося тільки три дні!" – думала Аліна з жахом.

Наступного дня в школі з дівчинки знову, як це бувало частенько, кепкували, але Аліна не зважала – вона думала про загадкового нового знайомця. Повернувшись додому, взяла записник і почала занотовувати:

1. Дізнатися, де живе Рома.

2. Хто створив папірець?

3. Врятувати Рому.

Аліна знала, що все це просто неможливо виконати, але треба!

На вечерю був вишневий компот із сирними канапками – улюблена їжа Аліни. Вона глянула на стіл, де все це стояло, і відвернулася. Мама запропонувала оладки із суничним варенням, але дівчинка відвернулася й від цього, їй зовсім не хотілося їсти. Мама зітхнула і вийшла з кімнати. Аліна тихцем вимкнула світло, лягла спати.

Завтра ж перший день літа!

Коли Аліна прокинулася вранці, то побачила загадкового хлопця. Може, це їй сниться? Роман сидів на столі і хвацько грався трьома тенісними м’ячиками – жонглював.

– Привіт! Як спала? – запитав жонглер. – До речі, мене звати не Рома, а Хлоє!

Аліна чомусь не звернула на ці слова жодної уваги:

– А-а-а… А що ти робиш у мене в кімнаті? – запитала.

– А… я? Чекаю, поки ти прокинешся! – посміхнувся Хлоє.

– До речі, гарно виходить! – похвалила жонглювання.

– А-а-а, це? – глянув на білі м’ячики.

– Слухай, мені треба з тобою серйозно поговорити, – поважно мовила Аліна.

– Про що? – з лиця Хлоє не сходила жартівлива усмішка.

– Про чарівний клаптик, – сказала вона.

– Про чарівний клаптик? То він у тебе? – з лиця Хлоє веселість мов вітром здмухнуло. – А я його шукаю.

– Так он він, – Аліна кивнула в бік канапи. – Коли ти зник, клаптик випав із твоєї кишені. Я його розгорнула, і на ньому з’явився напис про те, що, коли хтось його візьме в руки, на тебе чекає покарання. Потім букви зникли! Розкажи, що це означає! Тільки чесно!

– Я не можу, – спробував відмовитися хлопець.

– Хлоє, прошу! – благально подивилася в очі співрозмовника дівчина.

– Ні, ні!.. – правив своєї Хлоє.

– Будь ласка, – повторила Аліна і посміхнулась.

– Ну, гаразд, – погодився хлопець, – ти сама все побачиш. Вбирайся, а я зачекаю на балконі.

За кілька хвилин Аліна гукнула:

– Рушаймо!

Хлоє взяв руку дівчинки в свою і спокійним розміреним кроком підійшов до канапи, підняв різнобарвний клаптик і поклав його до кишені. Потім сказав: "Олдо ол інріко од Рондо!" Перед очима дітей замерехтіло, заблискотіло – вони линули через час і простір. Нарешті, зупинка і... тверда земля під ногами.

Розділ ІІІ. Таємниця папірця

У дружбі розцвітає серце!

Вона перемагає зло.

Із лопуха, а не з відерця

П’єш воду. В Рондо це було.

– З прибуттям у Рондо! – привітав Хлоє.

Уся земля була всіяна дрібними барвистими квітами. У Рондо буяла весна. Дерева були високі і розлогі. У найближчому виднілося дупло, з якого виглядала весела біляча мордочка. По ліву руку темнів стіною ліс, по праву – сяяло безкрає синє озеро з дзеркальним дном, яке просвічувалося крізь прозору, як сльоза, воду.

Хлоє з Аліною пройшли до берега, де ніби чекав на них довгий, але вузький човен. У човні сидів худенький білявий хлопчик у зелено-синій курточці.

– Олін, окко онів? – запитав Хлоє.

– Олін, окко, – відповів хлопчик.

– Сідай! – скомандував Алінин друг.

Хлопчик подав руку Аліні, і та сіла. За нею до човна стрибнув Хлоє.

Вони пливли, а під водою рухалися золотисті рибки, та так, ніби в них були вмонтовані маленькі моторчики! Рибки віддзеркалювались у дні озера, і тому здавалося, що вони мали своїх двійників.

– Ромо, – запитала Аліна, – якою мовою ви розмовляли?

– Хлоє, – поправив друг. – Це прадавня мова народів чотирьох країн – Рондо, Мано, Ур та Кіото. Кожне слово цієї мови має магічну силу!

Діти вийшли на берег. Неподалік височіла похмура споруда.

– Це будівля суду, – пояснив Хлоє.

– Слухай, – знову заговорив він, – зараз мене тут судитимуть, – і вказав на споруду. – Мають покарати, хоча я не знаю, як саме. Якщо вони присудять посадити мене до в’язниці, розірви чарівний клаптик на чотири частини, смарагдовий укинь в озеро, а червоний підпали, щоб він повністю згорів. Потім жовтий кинь на землю і притопчи його ногою. А далі увійди до зали засідань суду і підкинь вгору останній білий клаптик паперу. Але ж будь уважною, не переплутай послідовність та колір папірців, адже кожний клаптик символізує стихію, пору року, сторону світу, почуття та чарівного звіра, бо якщо ти внесеш плутанину, то закрутиш вихор подій в іншому напрямку. Зрозуміла?

І, не дочекавшись відповіді, пішов до зали, де вже сиділи такі ж хлопці й дівчата, як і він з Аліною.

Відбувся суд, на якому Хлоє засудили до року ув’язнення. Розпач стиснув серце Аліни. Вона швидко розірвала папір на чотири частини. Вибігла на берег і першу, смарагдову, частинку занурила в озеро, другу, червону – підпалила, жовту – кинула на землю і потоптала каблучком. Потім швиденько вбігла до зали суду, глянула на Хлоє – його спокій передався їй, і вона підкинула останній клаптик, який підлетів і на очах розтанув у повітрі. Аліна знепритомніла. Що сталося потім? Метушня. Крики.

Хлоє на руках виніс непритомну Аліну із зали, обережно опустив її на землю. Швиденько збігав до Дзеркального озера, набрав у великий лопух води і збризнув лице рятівниці. Потім сів над нею навпочіпки, схиливши голову. За кілька хвилин Аліна розплющила очі. Хлоє дав їй

попити прохолодної кришталево-чистої води з лопуха. Допоміг підвестися.

– Як ти? – стурбовано запитав. Аліна не відповіла на його запитання, а натомість запитала сама:

– Що відбувалося?

– Аліно, ти ж чула про одвічну проблему боротьби добра та зла? Цей папір було зачаровано, і він міг стати небезпечним для лиходіїв, якщо його іншопланетянка, серце якої сповнене добра, розділить між стихіями – водою, вогнем, землею та повітрям, – тоді всі лихі зобри країни Рондо стануть добрими! – пояснив Хлоє.

– Лихі зобри... – задумливо відгукнулася Аліна.

– Жителі цієї країни не мають права завдавати прикрощів навіть лихим! А ти маєш таке право, адже ти не зобр, – весело сказав хлопчик. – Ось тепер лиходії перетворилися на добродіїв! Твоя допомога безцінна, Аліно!

– Вони зробили напис, щоб ніхто не чіпав цей папір? Так? І щоб не торкалися його чотири стихії?! Але чому не заховали його? – розмірковувала уголос дівчинка.

– Цей папір дуже давно я отримав від одного чарівника, а той відібрав його в злого чаклуна Ліза. Ти виконала свою місію, зробивши все правильно. Щиро дякую тобі! – сказав Хлоє.

Подумки він перенісся в щасливе майбутнє, замріявся, прикусивши соломинку. Аліна скоса глянула на Хлоє і зустріла його замріяний погляд. Думки обох підлітків кружляли, мов вільні перелітні птахи, десь у височині, у безмежному просторі...

Розділ IV. Плюшевий ведмедик

Ворожа іграшка жива –

Ведмедик з плюшу ожива!

– Ну, добре, – мовив Хлоє.

– Не так швидко! – почувся чийсь скрипучий голос.

Діти рвучко повернулись і побачили низенького чоловічка в червоній курточці і фіолетового кольору шароварах. Лице в нього було зморшкувате і негарне. Ця істота схопила за руку Хлоє:

– А ось і наш порушничок зі своєю подружкою!

Огидна істотка затулила жорсткою долонею рот хлопцеві:

– Ви гадали, що більше не лишилося лиходіїв у Рондо?! Аж ні! Добре, що ми з Фімкою саме мандрували світами в часі, поки ви тут бешкетували.

– Олдо он інріко мой доін... – проривалися слова Хлоє.

Чаклун зник, а разом з ним – і його полонений. Та хлопець встиг кинути Аліні маленький золотистий медальйон! Дівчина підібрала його, промовила чарівні слова, заплющила очі і... – через кілька хвилин була вдома.

"Так, так... Ніби усе наснилося", – Аліна погладила свого іграшкового ведмедика. Потім сіла на диван, розглядаючи загадковий медальйон.

Аліні здалось, що ведмедик кліпнув оком. Вона пильно глянула на іграшку, але не помітила нічого дивного. Плюшевий ведмідь лежав, як і раніше, на канапі біля столу. Аліна взялася розглядати цікаву річ. Але їй знову видалося, що Фімка повів оком. Тут вона пригадала слова Ліза про його приятеля Фімку. Підвелася і підійшла до підозрілої іграшки чи істоти. Але тільки-но Аліна простягла руку, щоб узяти ведмедика, як той зістрибнув зі свого стільця!

– Я так довго чекав, доки Ліз дозволить мені ожити. Начувайся! – вишкірив зуби Фімка.

Ні, це вже був не Фімка – може, Фім, та ще й злющий!

– А як там Хлоє? А-а, його забрав до себе Ліз. Це добре! З ним, нарешті, буде покінчено!

Фімка подибав до кухні. Аліна помітила, що медальйон можна відкрити, тож відкрила і побачила кнопки з буквами. Майже такі, які бувають у мобільному телефоні, тільки без цифр. І ще екран. Раптом на екрані з’явився напис, Аліна швидко прочитала: "Я у в’язниці. Ліз посадив мене сюди за те, що я дружу з людиною, хоча це дозволено. Я ж не людина, я зобр, а тепер, Аліно, тікай з дому, хутко!"

"Але куди тікати?" – подумала дівчинка. Тут у кімнату перевальцем зайшов Фімка. Аліна не встигла й оглянутися, як уже була зв’язана, а ведмідь тримав медальйон.

– Добре, – потирав лапи Фімка, – подивимося, що це за штукенція! – і взявся відкривати медальйон.

– Ні! – крикнула Аліна і немов провалилася в темряву.

Розділ V. Ернеста, або лялька Юля

І знов Аліночка сама –

Вже й ляльки-подруги нема!

– Аліночко! – почувся чийсь ніжний голос.

Аліна розплющила очі і побачила дівчину з карими очима і каштановим волоссям. Вона була одягнена в бордове плаття і дуже схожа на Алінину ляльку Юлю.

– Це... це ти?! – не вірила своїм очам Аліна.

– Так, і мене звати не Юля, а Ернеста! – мовила дівчина-лялька. – Вибач.

– А де Фімка? – запитала Аліна.

– Цей пройдисвіт? – відгукнулася красуня. – Він у Рондо!

– Як у Рондо?! – злякано перепитала Аліна. – Там же Хлоє!..

– Ой! Вибач! – скривилося личко Ернести. – Нічого, щось вигадаємо! Не думай про це.

– Добре, – витираючи сльози, погодилася з новою подругою Аліна.

– А це не твоє? – Ернеста простягнула Аліні медальйон.

– Це... це... спасибі! – ледве вимовила Аліна, обережно взяла річ і пригорнула до серця.

– А тепер на пошуки Хлоє! – урочисто мовила Ернеста. – Олдо ол інріко од Рондо!

І знову Аліна – тепер з новою подружкою – опинилася в чарівній країні. Тут уже настало літо – час у Рондо минав швидко!

– А де живе Ліз? – запитала Аліна.

Медальйон несподівано засвітився, дівчинка відкрила його і прочитала: "Я втік від Ліза, коли той спав, але він, прокинувшись, помітить пропажу!"

– Ти що, хочеш іти зараз до Ліза? – злякалася супутниця, прочитавши. – Але ж це небезпечно!

– Я, уявіть собі, теж прямую туди! – пролунав голос над вухом Аліни.

Це був Фімка! Він схопив Ернесту. Аліна кинулася їй на допомогу.

– Аліно, бережи медальйон – він має чарівні властивості! Не можна, щоб він потрапляв до лиходіїв. Стережись!

– От розпатякалась! – Фімка одним ударом лапи повалив Ернесту на землю, зв’язав її і кинувся до дівчинки.

Та жбурнула камінь у ведмедя, і на хутрі проступила плямка крові! Аліна влучила ведмедю в голову і, мабуть, трохи оглушила його. Поки він витирав лапою кров, Аліна заходилася розв’язувати подругу. Та Фімка швидко оговтався і кинувся до дівчинки.

– Аліно, Фімка! – попередила подруга. – Тікай! Я вже майже вивільнилась.

Фімка зрозумів, що може залишитися ні з чим, і повернувся до Ернести та й потягнув її до Ліза.

Аліна ж, пробігши кілька кроків, спіткнулася і гепнулась під кущ. Погоні не було, але подруги – теж.

Дівчинка знову відкрила медальйон і почала натискати на кнопки: "Дуже багато маю тобі розповісти! Хлоє, будь обережний, ти можеш зустріти ще одного помічника Ліза – Фімку".

Розділ VI. Вінсент

– Ми знову разом! – мовив Хлоє.

Вінсент додав:

– Тепег нас тгоє!

Аліна вибралася з-під куща і побачила невисоку тінь, яка наближалась.

"Хлоє!" – промайнула думка в рудій голівці Аліни. Але це був білявий хлопчик, він плакав і втирав рукавом сльози, що котилися градом.

Аліна підбігла до нього:

– Перестань плакати!

– Я… я не плачу! – промуркотів хлопчик, глянувши на дівчинку, і раптом аж засяяв: – Ти що, та дівчинка, яка пегша подгужилася із зобгом!? Так? Я дуже багато чув пго тебе від Велеса, який і пегеніс мене сюди. Він заспокоїв мене, що вдома навіть не помітять мого зникнення, бо тут час збігає швидше!

"Велес? Слов’янське божество? Покровитель тварин, мистецтва, який приносить щастя! Значить, улюблена легенда – це правда! На це ж натякав Хлоє. Може, йому також не все відомо?" – думала дівчинка.

– Я знаю, як тебе звати, – Аліна! – радів хлопець.

– Так, – мовила здивовано дівчинка. – А як тебе звуть?

– А хіба я не сказав? Мене звуть Вінсент.

– Чому ти плакав? – запитала Аліна.

– Бо я заблукав!

– А звідки ти?

– З України!

– І я з України!

– А з ким ти потовагишувала?

– З хлопчиком, його звати Хлоє!

– Згозуміло. Ось йому я й повинен був допомогти, так казав Велес.

Тут пролунав дуже знайомий і водночас ревнивий голос:

– Привіт! А це хто?

Аліна обернулась і побачила Хлоє:

– Хлоє! Вітаю на свободі! Як вдалося звільнитися?

– Про це потім, Аліно, – усміхнувся Хлоє.

– А це Вінсент! – відрекомендувала нового друга Аліна.

– Пгивіт! – усміхнувся білявий хлопчик.

Хлоє відвів подругу вбік і зашепотів їй на вухо:

– Слухай! Я не йму віри цьому Сенту, я був у вашій школі під псевдонімом Роман. Добрі зобри пам’ятають людські імена, а злі – не дуже. Ти розумієш, до чого я веду?

– Ні! – похитала головою Аліна.

– Дивись, – почав тлумачити Хлоє. – Якщо ти запитаєш, як його звуть у його школі, і він відповість, що Йоганн, Сем чи Рене, тобто по-тутешньому, знай, це не віщує добра!

– Так! – ледь хитнула головою Аліна. –Хоча він не зобр... Але перевіримо, – і підійшла до Вінсента: – А як тебе називають у школі?

– Мене? – здивувався Вінсент. – Андгієм!

Аліна з полегшенням зітхнула і знову сказала до білявця:

– Вінсенте, принеси хмизу, розпалимо вогнище, погріємось.

– Слухаюсь! – козирнув Вінсент.

Коли він пішов, Аліна сіла біля Хлоє і розповіла йому історію Вінсента.

– Та-а-ак, – проказав Хлоє, – отже, Велес допомагає перемогти зло в казкових краях.

Тут Аліна повідала хлопцеві про Фімку й Ернесту.

– Ми обов’язково її врятуємо, – пообіцяв Хлоє.

Аліна втомлено прихилилась до його плеча, а він ніжно глянув на неї і поцілував її в щоку. Аліна, підвела очі і пильно подивилася на Хлоє. Той почервонів і відвернувся. Аліна знову схилилась йому на плече.

Розділ VII. Плащ-невидимка

Під невидимкою-плащем

Долали хитрощі нікчем.

– Що це ви гобите? – запитав Вінсент, який щойно вернувся з в’язкою хмизу під пахвою.

Хлоє миттю підвівся із землі:

– Нічого! А зараз запалимо багаття.

Хлопці взялися до роботи, і скоро розгорілося вогнище. Пригрівшись, діти позасинали біля згасаючих іскорок згорілого гілля. Ніч минула, як мить.

– Вставайте! – пролунав голос Вінсента, як грім серед ясного неба.

Аліна і Хлоє посхоплювалися зі своїх місць, мов ошпарені: їм обом наснився один сон – вчорашній вечір.

Був рожевий червневий ранок, зійшло сонечко і по-літньому лагідно обігріло землю, воно ніби сміялося з їхніх сновидінь, обіцяючи цікаві пригоди нового дня.

Аліна швидко приготувала салат з принесених Вінсентом трав, тим часом Хлоє жонглював каштанами, а Вінсент спостерігав за горобцями, що стрибали навколо куща з, напевно, смачними для них ягодами і навперебій цвірінчали!

– Готово! – подала голос Аліна.

Хлопці полишили свої заняття і підбігли до Аліни. За десять хвилин троє дітей уже виїли великий лопух салату. Після вітамінного сніданку Хлоє запропонував вирушити до палацу Ліза, аби врятувати Ернесту. І всі рушили в дорогу.

Пройшовши кілометрів зо три, діти зупинилися – перед ними височів кам’яний мур, за яким був замок Ліза. У ньому відбувалися всі урочисті та офіційні події країни Рондо. Сюди часто приїздив Ліз із Фімкою та двома слугами – Лоном і Зіком. Мабуть, тут перебувала й ув’язнена Ернеста.

– Я знаю, – сказав Хлоє, – у них всюди спостереження. Ось вам плащ-невидимка, пішли!

– Звідки у тебе цей плащ? – поцікавилася Аліна.

– Його мені надіслав один чарівник, – пояснив Хлоє. – Коли я був ще дитиною, він визначив мою долю.

Друзі накинули плащ і рушили до замку.

– Тут стгашно! – заквилив Вінсент.

Проте теж пішов з Аліною і Хлоє.

– Спочатку треба зайти до бібліотеки, – зашепотів Хлоє і повернув праворуч.

– Ні, я не можу! Чим більше я тут пегебуваю, тим стгашніше мені стає, – признався Вінсент.

– Тихо! – зашипіли на нього інші.

– Нічого собі, тихо, які тихі! – почав був Вінсент, але Хлоє дав йому запотиличника.

– Хлопці! – докірливо глянула на обох Аліна.

Тут із стіни вийшов опецькуватий здоровань. Він пройшов за два сантиметри від компанії. Вінсент сахнувся. Дядько скоса глянув, здавалося, на дітей, і ті затамували подих.

Але чоловік пройшов мимо і зник у стіні.

– Кльовий у нього талант – проходити крізь стіни! – підморгнув Аліні Хлоє, скидаючи з себе плащ. – Це був Лон, а Зік іще страшніший, хоч він і не ходить крізь стіни, і не бігає зі швидкістю двадцять кілометрів за секунду, як Лон, проте вміє протидіяти медальйону!

– Виходить медальйон не така вже й довершена річ? – запитала дівчинка.

– Угу, – підтвердив Вінсент. – А кгім нього, в Гондо є ще два чагівних мечі, кожен з іншого металу!

– Розумник! – хмикнув Хлоє. – Медальйони дозволяють спілкуватися на відстані, вони також попереджують про небезпеку. До того ж медальйон розкриває свої магічні властивості лише в окремих стихіях і тільки тим, хто має в душі почуття, символами яких є чотири магічних кольори, а магічні звірі стали їм покровителями у визначену пору року.

– Оце так! – вражено мовила Аліна.

Тут грюкнули двері, і увійшов Ліз. Діти не встигли накинути плащ. Хлопці примирливо глянули один на одного і затулили собою Аліну. Але Ліз нікого не помітив, він тримав у руках пергамент і читав:

– Страта дівчини після суду…

Коли Ліз зник за іншими дверима, Хлоє прошепотів:

– Там, напевно, та зала, де мене судили.

Вінсент вражено глянув на друга.

Розділ VIII. Юі врятовано!

Порятувати подругу змогли

Аліна і два хлопці, як орли!

Діти нишком, під плащем, пробралися до зали суду і почули:

– А зараз запрошуємо до зали підсудну номер два!

– Цікаво, а хто в них "підсудна номег один"? – риторично поцікавився Вінсент.

У залу зайшла білява дівчина, з трохи розкосими очима, в чорній сукні, з шкіряним шнурком на шиї. Коси були зібрані в пишний хвіст аж до колін.

Вона ішла гордо, з високо піднятим підборіддям.

– Це не Ернеста! – сказала Аліна.

– Влучне спостереження, – посміхнувся Хлоє.

– Тихіше! – прошепотіла Аліна.

– За що вас притягнено до суду? – поставив запитання суддя.

– За те, що захистила дівчину, – скептично мовила білявка.

– Та дівчина була небезпечна для Рондо! – сказав суддя. – Вона подруга людини! Мало того, вона має за друга хлопця, що вже двічі був підсудним! І втік! А ще кажуть, що у них з’явився новий друг!

– Це я? – запитав Вінсент, не відриваючи очей від судодійства.

– Її треба рятувати! – зойкнула Аліна, коли дівчину повели до столу, де лежали мотузки. Білявку зв’язали і повели до озера Рун.

– Її зараз утоплять! – закричала Аліна.

Хлопці, загорнувшись у плащ-невидимку, підбігли до стражів. Вінсент кинувся на одного, Хлоє – на другого. Аліна тим часом допомогла дівчині скинути мотузки.

– Тікаймо хутчіш! – скомандувала Аліна.

Підлітки кинулися бігти. Подолавши чималу відстань від замку Ліза, вони зупинилися і скинули плащ. Вінсент зігнувся вдвоє, упершись руками в коліна. Хлоє впав на землю, кілька разів зробивши сальто. Аліна вперлась у стовбур могутнього дуба. Всі хапали ротом повітря, намагаючись відновити дихання. Лише врятована дівчина дихала рівно, вона мовчки стояла і дивилась на нових друзів.

Через декілька хвилин Аліна сіла на землю і запитала її:

– Як тебе звати?

– Юі… А чому ви мене врятували? – поцікавилася в свою чергу та.

Троє дітей перезирнулись.

– Ти говорила, що захистила в суді дівчину. Якою вона була? – запитав Хлоє.

– Дуже вродливою, – захопливо мовила Юі.

Сутеніло. За декілька хвилин хлопці вже спали.

– Розкажи мені про дівчинку, що ти її захистила, – попросила пошепки Аліна.

– Вона красуня! Ясноока, стрункa, з каштановим волоссям і сяйливою усмішкою, – задумливо проказала Юі, – але ця краса чомусь здається штучною. Чогось бракує.

– А ти звідки? – поцікавилася Аліна.

– З України, – відповіла Юі і продовжила: – Я тут на прохання могутнього Велеса. Це він поселив мене в містечку Мінті.

– Це де?

– У країні Мано, за річкою Хосеф.

– Далеко?

– Так, і маршрут досить складний: спочатку на схід, до селища Нотрі, далі на південь, до міста Амрі, а потім – на захід полями.

– Зрозуміло, і ще одне: Юі, ти пам’ятаєш своє людське ім’я?

– Звісно ж, мене звуть Олею.

Аліна радісно усміхнулася:

– Добраніч!

– Добраніч.

Розділ IX. Магічна карта

Ця карта, справжня чарівниця,

Відкриє друзям таємниці!

Аліна прокинулася від того, що її будила Юі:

– Вставай!

– Що сталося? – протираючи очі, спросоння запитала Аліна.

– Досить спати, соню! Йдемо на пробіжку, – мовила Юі.

– Навіщо? – не зрозуміла дівчина.

Юі смикнула Аліну за руку:

– Побігли! Потрібно загартовувати волю і тренувати себе, адже ми повинні бути сильними!

Аліна встала і подріботіла за Юі.

Коли вони повернулися, побачили Хлоє, що готував салат, і Вінсента, який ще тер заспані очі.

– Салат? Фе! Я такого не їм! – фиркнула Юі.

– А що ж ти їси? – запитав Хлоє.

– М’ясо, – сказала Юі.

– М’ясо? – здивовано запитав Хлоє. – А де ж його взяти?

– Отож-то! М’ясо і рибу! Ви тут не їсте м’яса! Салати і салати, салати і салати. Безконечні салати. Так можна без сили залишитись, – поважно мовила Юі.

– Тут хтось казав "м’ясо"? – облизнувся Вінсент.

Юі побігла за дерево і через кілька секунд вийшла з гілкою в руках. Потім зняла шкіряний шнурок з шиї. Обламала маленькі патички, що стирчали з гілочки на всі боки. Прив’язала шнурок на кінець гілки. Виламала гачкоподібного патичка і прилаштувала до мотузки з іншого боку. Потім взяла ножик і вирізала на невеличкому бруску форму рибки. Приладнала до "гачка" і закинула саморобну вудочку у воду.

– Ну, і який буде улов? Одна-дві верховодки? – скептично запитав Хлоє.

– Я, між іншим, вас рятую, – сказала Юі.

– Від чого? Від голодних монстрів чи від потопу? – кривлявся Хлоє.

– Від знесилення! – мовила Юі.

– А я її підтгимую, – подав голос Вінсент, весело поглядаючи на вудочку Юі, поплавок якої спокійно похитувалася на плесі озера.

Поки Юі ловить рибу, Аліна вирішила прогулятися. Вінсент же зацікавлено стежив за риболовлею. Хлоє теж дивився на вудочку – йому хотілося продемонструвати свою правоту.

Вудочка засмикалась. Вінсент втупив погляд у Юін "спінінг".

– Зараз… – потер руки Хлоє. – Зараз буде … вели-и-кий верховод!

Але упіймалася чимала щука.

– Так-то! – мовили Юі та Вінсент в один голос, радіючи впійманій рибині.

Аліна милувалася багряним лісом, збираючи гриби. Як швидко тут плине час! Ось уже й настала осінь! За місцевим календарем минуло вже чимало часу відтоді, як вона перебуває в Рондо. Адже ж рік у цій дивовижній країні, за поясненням Хлоє, триває лише сто шістдесят днів і складається з чотирьох місяців (жовтень, білень, зелень та червень), кожен з яких має по чотири десятки днів. Тобто тиждень триває декаду, а дні тижня мають назви: понеділок, півчетверник, дочетверник, четвер, почетверник, посередник, субота, двочетверник, донедільник, неділя.

Час спливає, вже жовтень, а вони все ще не врятували Ернесту. Щоправда, їм вдалося визволити Юі.

"Хоча тут живемо без контрольних та тестів, – подумки жартувала Аліна, – а вокзали часу – тижні та місяці – пролітають на диво швидко".

Скільки таємниць у цій дивовижній країні, скільки захопливих пригод! Але ж вона так довго не була вдома! Можливо, її відсутності ще й не помітили, зважаючи на різницю часоплинів – на це вона враз звернула увагу ще після першого візиту до Рондо, та й Вінсент це також стверджував. Подумавши так, Аліна заспокоїлась. Кошик вщерть наповнився білими грибами та лисичками. Час повертатися до друзів.

Юшка вже була готова, і діти смакували нею.

– Це вам не салат! – раділа Юі.

– Нам слід рушати до палацу Ліза, – нагадав, підганяючи всіх, Хлоє. – Поспішаймо ж! Аліно, швидше снідай.

– Ну, ти просто, як мама, – відгукнулася дівчинка.

На душі в неї відразу потеплішало і стало легко. Вона взялася до їжі. Сніданок виявився смачним. Ось вам і риболовля!

– Треба ще дати лад грибам, – нагадала Аліна.

– А ми це загаз згобимо. Люблю ггиби, – радів Вінсент.

Кулінарні вправи ще зайняли в них чимало часу, але всі були ситі й задоволені.

– Що ж, потрібно вирушати знову на пошуки Ернести, – промовив Хлоє.

– Загаз це дуже небезпечно! – скривився Вінсент. – Може, пегечекаємо хоча б день, поки усе стихне? Сьогодні зобги Ліза, мабуть, нишпогять всюди.

– Пусте, у нас є плащ-невидимка, – підбадьорив усіх Хлоє.

– Тоді рушаймо. Рушаймо! – озвались Аліна та Юі.

– Ну, якщо дівчата згодні, я здаюсь! – погодився Вінсент.

Друзі знову вирушили в дорогу до замку Ліза. Аж тут Юі вигукнула:

– Аліно, зупинись!

– Що?! – з несподіванки заклякла Аліна.

– Глянь під ноги! – кивнула Юі на клаптик паперу, згорнутий у декілька разів.

– Нагадує карту! – зауважила Аліна.

– Це і є карта! – мовила Юі. – Вау! На ній показано не лише місцевість, а й тих, хто там знаходиться. Ось тут – озеро Рінд, яке навіть на карті змінює свій колір! А ось ми – біля замку Ліза з кам’яними мурами. Ген білий палац Ліза, поруч із ним – в’язниця, що нагадує неприступну фортецю, вони – за два кілометри від нас. Ой, а хто ж це ось тут, майже поруч з нами?

– У кущі! – миттєво скомандувала Аліна, впізнавши постать лиходія. – Йде Ліз. Швидко!

– Що? – не зрозумів Вінсент.

– Вінні! – просичав Ліз.

– Хлоє, не називай мене так! – обурився хлопчик.

– І інші також тут?

Вінсент повернувся і побачив Ліза.

– А-а-а-а!

Розділ X. У в’язниці

Ми не сміливці, не герої

Посеред небезпек –

Ми просто діти: двоє, троє

Ще Юі і Вінсент!

– А-а-а-а!

– Припини кричати! – замахав руками на Вінсента Ліз.

Діти відчули, як їх схопили дужі руки Лона та Зіка.

Минуло небагато часу, і вони вже сиділи у в’язниці.

– Спасибі, друже! Красно дякую. Молодець! – сердився Хлоє.

– Нема за що! – буркнув Вінсент.

– Звичайно, нема за що! – розвів руками Хлоє.

– Хлопці, припиніть! – розсердилася Юі. – І так тяжко!

Хлопці надулись і відвернулися. Хлоє сів на підлогу. Вінсент ліг горілиць. І ... ні звуку.

Дівчата захихотіли, позираючи на розгніваних "півників".

– Милі "півники", – почала Аліна в’їдливим голосом, – коли ви і надалі тільки сваритиметесь, то нічого не доб’єтесь! А нам, якщо ви не забули, ще треба знайти Ернесту і визволити її! Ну, що, і далі ображатиметесь?

– Так! – в один голос сказали Хлоє і Вінсент.

Потім глянули один на одного, скривилися і відвернулись.

– Пиши пропало! Вони безнадійні! – зітхнула Юі.

Довго сиділи мовчки, розмірковували. Ліниво брели отари хвилин.

– Ми сидимо уже близько години! І навіть не робили спроб звідси вибратися! Тут холодно! Волого! Кажани літають! Темно! Нема чим дихати! Смердить! Та ще на додачу парубки посердилися! – прокоментувала ситуацію Аліна.

– У мене, здається, є сірники! – скрикнула Юі.

– Чого ж мовчиш? – зраділа подруга.

Юі черкнула сірником, і друзі побачили кімнату, майже овальну, з кажанами на стелі.

Долівка була вкрита чимось білим. Стіни теж стояли в білому. А в повітрі, якщо воно було, літало те ж саме – біле!

– Це сіль! – спробувала його на смак Аліна, сірник погас. – Мабуть, нас тримають у соляній печері.

Юі вихопила ще одного сірника, і кімната знову була осяяна. Аліна підвелася і роззирнулася у пошуках хоч однієї шпаринки. Та марно – її не було! Не було також і дверей!

– Як ми сюди потрапили, хтось пояснить мені? – прошепотіла дівчинка.

Сірник зашипів і згас. Вивчаючи кімнату, діти ще і ще палили сірники. Їх запас вже майже вичерпався, коли друзі розгорнули дивовижну карту. У химерних лабіринтах в’язниці вони помітили ще одного в’язня – Ернесту! Від в’язниці до білого палацу Ліза пролягав довгий підземний хід.

Наступний сірник спалахнув у руці Юі. Карта на мить випірнула з пітьми. Аліна глянула на неї відстороненим поглядом, вона помітила, що всю місцевість на карті було обведено широким кордоном. Ще один спалах сірника – Аліна встигла прочитати напис: "Країна Рондо".

Останній сірник згас. Що робити далі?

Розділ XI. Спокуса

Найбільша в світі цінність –

дружба,

Святе єднання світлих душ!

Постаньмо всі за неї, ну ж бо!

Ніхто й ніде її не руш!

– Вставайте! Вставайте, йолопи!

Діти протерли очі: репетував Ліз, а кімната була напівосвітлена.

– Чого ти від нас хочеш? – грубо спитав Хлоє.

"Ось він, ворог, – подумав хлопець. – Дівчата мали рацію: не слід нам з Вінсентом сваритися, бо не здолаємо його".

Тож Хлоє уже шкодував про сварку з Вінсентом.

– Заспокойся! – крикнув Ліз.

Схопив за руку Аліну і потягнув до стіни. Хлоє кинувся за дівчинкою, проте стіна перед його носом знову зімкнулася.

А тим часом Ліз уже вів Аліну довгим підземеллям до свого палацу. Було темно, лише подекуди на стінах горіли смолоскипи. Стіни палацу – з білого мармуру – посіріли від диму і попелу. А підлога виявилася ... дзеркальною.

Ліз пройшов у світлу кімнату, сів за стіл і жестом запросив Аліну сідати. Дівчинка примостилася на краєчку стільця.

– Думаєш, мені так легко вбивати? – запитав Ліз, говорячи тихо і розмірено, ніби всвердлюючи кожне слово у вуха дівчинці. – Гадаєш, просто дивитися в очі істоті, яку через декілька днів уб’єш? Тобі теж нелегко буде дивитися, як твої друзі помирають. А хочеш їх врятувати?

– Так, – ледь хитнула головою Аліна.

– Тоді присягни мені на вірність!

Ця пропозиція була такою неочікуваною, що Аліна сповзла зі стільця на долівку:

– Що?!

– Присягни мені на вірність, і їх, твоїх друзів-в’язнів, відпустять! Правда, ти з ними вже не побачишся… – Ліз походжав побіля Аліни. – А замість них у тебе будуть смачна їжа, кімната, білий тигр і навіть у твоєму розпорядженні буде Лон. І він слухатиметься твоїх наказів, а не моїх! Хочеш?

– Ні! Ніхто і ніщо не замінить мені моїх друзів! – закричала Аліна.

– Я тобі дам на роздуми два тижні! Саме тоді північна частина Рондо знаходитиметься під впливом планети Венери. Але ти ці тижні проведеш не біля своїх друзів! За цей час ти звикнеш до мене, до мого палацу, до розкоші, якою будеш оточена. Сподіваюсь, ти розумна дівчина і приймеш вірне рішення.

– У такому разі сьогодні ж переведи моїх друзів до кращої кімнати в палаці, – хитро посміхнулась Аліна і додала: – Та не забудь про Ернесту!

– Ну, гаразд, – знехотя погодився Ліз, – але ти обіцяй, що будеш королевою Рондо!

Ліз допоміг Аліні підвестися і провів її до іншої кімнати. Вона була просто-таки королівська – кришталеві колони по чотирьох кутках обвиті трояндами, підлога вкрита величезним килимом, гаптованим золотом, диван під паланкіном.

Ліз непомітно вийшов.

Аліна пройшла на балкон і визирнула в двір палацу. Вона побачила білого тигра, що стояв на засніженій землі.

– Зима, – здивовано видихнула дівчинка.

– Можна? – чемненько запитав такий грубий раніше Лон.

– Вийди! – ні з того ні з сього гаркнула Аліна.

Перед нею стояло питання: непоступливість чи багатство?

– Виходжу, виходжу! – заквапився Лон.

Тільки-но той вийшов, Аліна гепнулась на диван і заридала.

Розділ XII. Білий тигр

Сузір’я, скрипка, колір білий...

Знялася дивом, полетіла!

Ці зимові дні біленя в палаці Ліза для Аліни видалися довгими та сумними. З одного боку, добре те, що в неї з’явилася надія на порятунок друзів, а сумними, бо має присягнути на вірність своєму заклятому ворогові, щоб той не вбив її друзів!

Увесь час Аліна проводила з тигром, який став зовсім ручним. Згодом у неї з’явилася надія на втечу. Аліна через Лона намагалася допомагати своїм друзям – він погодився віднести їм невеликого ліхтарика, гостинців, навіть теплу ковдру. Вона розпитала в Лона ще про одну ув’язнену – Ернесту, але Лон не погоджувався влаштувати для них зустріч, поки що...

Попри сподівання Ліза, почуття справжньої дружби та любові до своїх друзів тільки міцніло в серці Аліни. Вона спілкувалася з Хлоє за допомогою чарівного медальйона. У холодні зимові дні дівчина пригортала до серця пухнастого білого тигра, і смуток танув.

Якось увечері, коли Аліна розчісувала пухнастика срібним гребенем, його муркотіння перейшло в шепіт:

– Мр-р-р, ме-даль-йон, р-рр!

Здалеку долинали звуки скрипки. Здивована дівчинка дістала медальйон. Пухнаста лапа тигра торкнулася гладенької поверхні медальйона, розвернувши його до пагорба, що білів за вікном. Медальйон враз засвітився білим сяйвом. За мить Аліна відчула, що сидить не на теплому килимі, а прямо на пухкому сніговому покривалі – вони з тигром перемістилися через зачинене вікно на засніжений схил! Тепер музика стала гучнішою. Віртуозне виконання мелодії розкривало почуття дружби та любові в душі Аліни. Невидимий скрипаль якимось незбагненним чином передав сяючу чистоту почуття, як недоторкану білизну снігу, що, перебуваючи у вільному польоті, лине до землі. У сузір’ї Північна Корона спалахнула зірка.

Дівчинка схопила медальйон і провела рукою по його гладенькій поверхні, спрямовуючи її на вікно білого палацу Ліза, але нічого не трапилось – медальйон слухався тільки магічного звіра. Тигр знову торкнувся медальйона – і ось вони в кімнаті. Лон, що задрімав у кріслі, навіть нічого не помітив. Аліна поцілувала свого улюбленця і, відкривши

медальйон, швидко набрала: "Тигр показав мені чарівну властивість медальйона. Тепер ми зможемо врятуватися!"

Так з кожним днем план втечі вимальовувався в руденькій голівці дівчини все ясніше.

Розділ XIII. Втеча

– Коли всі разом, не страшні

Ніякі труднощі мені! –

Подумав кожен та й у путь!

Нові на них пригоди ждуть.

Зрештою, два тижні минуло.

– Ти готова? – запитав Ліз, зайшовши до кімнати.

– Так! – відповіла Аліна.

– Добре, сьогодні я з Фімкою та Зіком вирушаю до замку урочистих подій, щоб усе підготувати належним чином. А завтра Лон привезе й тебе! Ти станеш королевою країни Рондо! А твоїх друзів я відпущу... Можливо! – пролунав огидний смішок. – Жартую, жартую, – промимрив Ліз примирливо.

Коли він вийшов, Аліна схилилася над столиком.

– Настав час для мого плану! – прошепотіла дівчинка, діставши з шухляди "канат", сплетений з простирадл. Перекинула його через

перила балкона і повернулась у кімнату, щоб зібрати в дорогу трохи харчів та теплого одягу для друзів.

Зайшов Лон:

– Чи потрібно щось моїй пані?

– Слухай-но, Лоне, тобі подобається Ліз? – раптово запитала Аліна.

– Якщо чесно – ні, моя пані! – промовив Лон.

– А ти хочеш зі мною від нього втекти? – знову запитала Аліна.

– Питаєш! Звичайно! – кивнув Лон.

– Тоді присягни мені на вірність!

– Гаразд! Флоріан оз нанна лір о кола, нарі сона дол Аліна!

– Тепер ходімо зі мною!

– Так, моя пані!

Людина і зобр вийшли на балкон, спустилися по канату донизу.

– Я розшукаю тигра, щоб скористатися магією. Ти ж можеш проходити крізь стіни. Визволимо моїх друзів і вирушимо в дорогу, – скомандувала Аліна.

Лон шанобливо вклонився на знак згоди і зник. Аліна швидко відкрила медальйон і набрала: "Хлоє, до вас прямує Лон! Він не заподіє вам шкоди! Приготуйтеся до втечі!". Дівчинка дочекалась, доки напис зникне з екрану, і закрила медальйон. Тигр сам з’явився – здавалося, він

на підсвідомому рівні розумів дівчинку. Залунали звуки скрипки. Вже через кілька хвилин – посмішки, знову і знову потиски рук, поцілунки, обійми і щасливі вигуки. Друзі знову разом, і Ернеста теж врятована!

Разом з білим тигром діти миттєво подолали сотні кілометрів, а Лон наздоганяв їх завдяки своїм здібностям, долаючи по двадцять кілометрів за секунду. Врешті друзі опинилися на лісовій галявині, білий палац Ліза у північній частині країни залишився далеко позаду. Та настав час прощання з магічним звіром, адже його стихія – повітря півночі, білого замку; він не може полишити північних країв Рондо. Аліна обіймала свого пухнастого друга, і її не залишало відчуття того, що вона щойно наблизилася до розгадки однієї з великих таємниць всесвіту.

До країни Рондо завітала весна, настав місяць зелень, сонце світлими променями ласкаво обіймало землю, пташки весело щебетали, радіючи теплу. Земля прокинулася після зимового сну і ніби заспівала, бавлячись весняними струмками талого снігу.

Вечоріло. Друзі влаштувалися на ночівлю на великому розлогому дереві. Вони ще довго не спали, переповідаючи свої пригоди, тоді як Лон мирно хропів під деревом! На землю повільно сходила ніч.

Наступного дня, у перший півчетверник зеленя, після сніданку, який складався із салату і п’яти смажених рибинок – Юі постаралася, – Хлоє запитав:

– Друзі, в кого магічна карта?

– Магічна карта? – перепитав Лон. – Це ж я її десь ненароком посіяв. Ох, і влетіло ж мені від Ліза!

Виявилося, що карту забули в тюрмі. Тепер Ліз мав ще одну перевагу.

– Потгібно вигушати в догогу! – нервував Вінсент. – Ліз не дгімає, адже на кагті ми, як на долоні.

– Давайте підемо на схід, до країни Мано, а нашою супутницею буде весна! – весело запропонувала Ернеста. – Мені здається, що там простіше сховатися від Ліза.

– Ернесто, ти молодчина! – вигукнула Аліна. – Справді, нам потрібно вирушати до країни Мано чи будь-якої іншої, і, чим швидше, тим краще. Адже на магічній карті зображена лише країна Рондо!

Усі радісно загукали:

– Справді, це ж була карта Рондо!

– Аліно, ти пгосто геній!

– Ура, ми врятовані!

Хлоє спокійно зауважив:

– Рушаймо в країну Мано.

Розділ XIV. Саймон

Хто ж він? Не кіт, не скорпіон...

Ні, Саймон – то малий дракон!

Друзі подорожували, просуваючись на схід лісом.

– Я впізнаю цю стежку! – зраділа Юі. – Ми на шляху до країни Мано! За кілька днів виберемося до селища Нотрі, де за добру роботу зможемо

попоїсти і переночувати! А після цього повернемо на південь, до міста Амрі. Поблизу там є дивовижне озеро Рінд. Амрі міститься на самісінькому кордоні двох країн, частина його належить землям Рондо, а частина – Мано. Там ми трохи затримаємось – мусимо купити традиційний маноський одяг! – Юі сіпнула чорну сукню. – Інакше нас швидко визнають чужинцями, викриють. З Амрі вирушимо в рідне для мене містечко Мінті – туди, щоправда, йти далеченько! Не завадило б скористатися якимось транспортом.

– І скільки ця подогож займе часу? – поцікавився Вінсент.

– Приблизно чотири тижні, – відповіла Юі.

Після кількох годин ходи Вінсент запропонував присісти.

– Але чому?! – запитала Юі. – Ми вже недалеко від Нотрі! За півгодини будемо в селищі!

Діти послухали невтомну Юі, і скоро, справді, вже були біля Нотрі.

Дорогою мовчали, але на думці у всіх було одне – довгоочікуване Рінд.

– Маю вас попередити! – мовила Юі. – Ви можете злякатися того озера!

– Чого б це? – запитав Хлоє.

– Бо це озеро раптово міняє колір! – провадила далі дівчина.

Селище Нотрі водночас красиве і суворе. Воно міститься між горами в долині. Тож увечері, коли мешканці селища засинають, на долину з гір сходять ведмеді, шакали та гієни. Вони бродять селищем, виють і

гарчать. А коли світає, звірі повертаються в гори. Тутешніх дітей частенько лякають звірами. Це селище було оповите легендами.

Друзі пройшли трохи і почули плач. А далі мандрівники побачили і саме дитя – це була дівчинка років семи.

– Що трапилось? – запитав, підбігши до неї, Хлоє.

– Я, я за-загу-би-била Сай-мо-мона! – заридала та.

Дітям знадобилося чимало часу, щоб вивідати, хто чи що таке Саймон. Виявилося, що це невеличкий дракончик, який правив дівчинці за майбутнього охоронця.

– А як тебе звати? – запитала Юі.

– Но-но-нора.

– Добре, Норо, не хвилюйся, ми знайдемо Саймона! – пообіцяла Ернеста.

Нора втішено подивилася на дітей. Аліна відвела Нору під тінисте дерево і почала розповідати їй веселі історії та легенди, аби розвеселити і хоч якось відволікти її думки від пропажі, а решта дітей вирушили на пошуки Саймона.

Через півгодини "пошукова група" повернулася до Аліни та Нори. Хлоє ніс невеличкого зеленуватого дракончика між вказівним і великим пальцем, гидливо відвернувшись, а той з усіх сил пручався, працюючи лапками і крильцями, намагаючись вивернутися і вкусити чи бодай подряпати хлопця. Крім того, увесь час шипів, стараючись видихнути полум’я, що йому, однак, погано вдавалося, оскільки він був ще зовсім малим і не навчився поки що цього робити.

– Знайшли Саймона аж біля озера Рінд, – радісно сповістила Юі. – Він було зібрався купатися! Впіймали його за хвоста біля самісінької води, та й то лише завдяки тому, що озеро раптово змінило колір і дракончик на мить загаявся.

– Мені довелося нести ці живі рухливі кігті, крила і зубки! – поскаржився Хлоє. – Юі та Ернеста відмовилися, бо вони, бачите, дівчатка, а Вінсент сказав, що в нього алергія на драконів! І всі доручили мені нести цю дряпучку!

– Добре, що тобі не довелося ще пірнати в озеро по Саймона! – відказала Юі.

Підійшовши до Нори, Хлоє пустив "монстра" на землю. Той вмить став ласкавим і милим дракончиком! Було помітно, що і Нора, і її "охоронець" дуже зраділи зустрічі.

– Саймон! – щебетала Нора, притискаючи звірка до грудей.

І тільки тут діти помітили, що з ними немає Лона! Він же завжди був мовчазним, як тінь.

– Ло-о-он! – гукнув Хлоє і тільки луна йому відповіла:

– Он-он-он!

Розділ XV. Мальва

Відкрили всесвіту закон –

Вказав на нього медальйон!

– А пішли до мене! – запропонувала Нора, і діти погодилися.

– Ти живеш у цьому селищі? – поцікавилась Ернеста у Нори.

– Ні, я живу у місті Амрі, дещо південніше від Нотрі. Наше місто належить одночасно двом державам – Рондо та Мано. У Нотрі ми частенько приходимо до друзів. В озері Рінд дуже полюбляє купатися Саймон.

– Ви йдіть, а я візьму Саймона на гуки, бо він знову відстане, – сказав Вінсент, помітивши, що дракончик знову повертає до озера.

– Він уже забув про свою, так би мовити, "алергію", – підморгнув Хлоє Аліні.

Здалеку долинали звуки флейти. Діти вже звернули на південь і вийшли на дорогу, що вела до Амрі, коли до них приєднався Вінсент з драконом.

– Який чудовий день! І яка кгасива хатинка! – зачудовано мовив хлопчик. – Хлоє, а чому ти казав, що цей дгакон цагапучий? Він дуже милий! Ні, ви тільки гляньте, які в нього хитгенькі оченята! – продовжив Вінсент.

– Що з ним? – запитав Хлоє.

– Зі мною? Нічого, ви лише гляньте, яка тут кгаса! – захоплено показав Вінсент на кущі троянд, що росли обабіч дороги.

– Що з ним, не знаю, але знаю, хто нам може все це пояснити, – здогадалася Нора.

– То кажи швидше! – занервував Хлоє.

– Тут, у Нотрі, є напівзнахарка, напівчаклунка Мальва. Скоріше до неї! Я впевнена, вона знайде вихід! – самовдоволено мовила Нора.

Довелося знову повертатися в селище. Діти ледве довели свого друга, якого все захоплювало, і він увесь час зупинявся помилуватися чимось на шляху до будинку Мальви. Нора постукала у двері, і на порозі з'явилась дівчина років тринадцяти. Вона була вбрана в довгу червону сукню. Русі пасма спадали до пояса, огортали її тоненьку постать. Чорні-чорні, майже, як у Хлоє, очі дивилися на гостей серйозно.

Руки дівчини були ніжні і гладенькі. Її біла шкіра трохи спантеличила Хлоє, і він став ніби той пуцвірінок, що випав з гнізда і тепер зовсім безпомічний. Думки зароїлися в його голові, ніби рій ос! І його почуттям до Аліни стало кепсько, а натомість почуття до цієї дівчини запанували в його душі.

– Е-е-е… А-а… – це все, на що спромігся Хлоє.

Можна сказати, що стан хлопця був у деякому сенсі гірший, ніж навіть у його друга Вінсента, що привітно посміхався господині, яка йому подобалася так само, як і день, хатинка, троянди та все-все довкола.

– Що він хотів сказати? – звернулася юна цілителька до Нори.

– Не знаю, проте здогадуюсь, – кинула Нора.

Хлоє пильно глянув у вічі дівчинки. Тим часом Нора вела далі:

– Але не скажу. Це таємниця, – пирснула вона.

– Мальво, ми до тебе з проханням: вилікуй оцього хлопця, – Нора вказала на Вінсента, що походжав навколо друзів зі словами:

– Які гагні метелики, а які квіти!

– Добре, проходьте, – запросила Мальва.

Діти зайшли до будинку. Стіни були прикрашені пучками засушених трав та квітів.

– Сідайте, – мовила дівчина і пішла в іншу кімнату.

Діти посадили Вінсента на ліжко, а самі розташувалися на дивані.

Тут зайшла Мальва. "Вона рухається дуже грацiйно", – помітив Хлоє.

Мальва пильно глянула на Вінсента:

– Він є обраним, тому зараз почувається таким безмежно щасливим, – мовила знахарка. – Це не захворювання, це минеться, як тільки він виконає свою місію. Так на нього діє навколишня природа, весняні барви лісу, східна сторона світу, звуки флейти, сузір’я Дракона. Усе це випромінює особливі біоритми, що активізують відповідний стан людини. Неподалік розташоване велике смарагдове озеро – водна стихія підсилює вплив інших чинників. До речі, дракон є твариною-символом зеленого кольору у всесвіті.

– Так, так, справді, Вінсент опинився в цьому стані, коли взяв до рук Саймона, – пригадала Нора.

– Ось бачите, – вела далі Мальва, – система символіки кольорів відкрила потужне джерело енергії, що діє на глибинних рівнях буття.

– Нічого не розумію, виходить цей стан у Вінсента створено під впливом багатьох факторів, що є символами загальної системи кольорів? – вражено перепитала Ернеста.

– Саме так, – підтвердила Нора, – системи символіки кольорів. Ви ж у школі Рондо, мабуть, уже вивчали кольористику! І мене на уроках уже трохи познайомили з нею.

– А що ти говорила про те, що він обраний? – втрутилася в розмову Аліна, звертаючись до Мальви. – Але обраний ким і для чого?

– Скоріше чим? Джерело буття відкриває цей стан безмежного щастя тільки тим, у кого в душі панує стан стійкої рівноваги, хто сприймає світ через призму свого життєвого оптимізму.

– Неймовірно! Невже все це вивчають у вашій школі? – захоплено вигукнула Аліна.

– Так, але в ході вивчення різних предметів, які дозволяють потім зібрати набуті знання, створивши загальну картину уявлень, – відказала Мальва. – Наприклад, систему відповідностей я вивчала вже аж у восьмому класі, тобто минулої чверті.

– Але поясни, будь ласка, чому Вінсент перебуває в цьому стані? Яка мета цього переродження? – дещо оговтавшись, захоплено повторив запитання Аліни Хлоє.

– Певно, у вас є якийсь магічний символ, яким користувався і Вінсент, – висловила припущення Мальва.

Розділ XVI. Захисна властивість медальйона

Нова властивість – захисна.

У ній оновлення, весна!

– Медальйон! – в один голос вигукнули Аліна та Хлоє. Вони миттю дістали свої медальйони, але ті нічим не виказували якогось особливого стану.

– Ось він – символ життя! – схопився на ноги Вінсент і потягнувся до найближчого медальйона.

Як тільки Вінсент його торкнувся, той немовби ожив у його руках і заіскрився смарагдовим сяйвом. З медальйона вихопився потужний струмінь води, який почав рости просто на очах у здивованих дітей. Потік вигравав у польоті звуками флейти, передаючи чудову мелодію щастя та безмежної радості. Майже сягнувши стелі, він розділився на чотири струмені, які утворювали прозоре шатро і, стікаючи з боків до підлоги, знову слухняно поверталися в медальйон. Діти опинилися у водяному циліндрі, огорнуті з усіх боків потоками. Лише Вінсент був відділений від них, перебуваючи в центрі водяного стовпа. Повіяло прохолодою. І враз медальйон завібрував, випромінюючи веселкові кола енергії.

– Ой, що це з ним?! – здивовано вигукнув Хлоє. – Ми ніби у водяному мішку!

– Це не просто вода, – відказала Мальва. – Медальйон створює потужний енергетичний щит, який може захистити не тільки від куль та мечів, а й від чарів чорної магії.

– Погляньте, яка веселка пгобігає колами! – радів Вінсент.

– Так, але ця веселка має лише чотири кольори, – відказала Юі.

– Зверніть увагу на черговість її кольорів, – проказала Мальва, – спочатку білий, потім смарагдовий, далі червоний і, нарешті, жовтий.

– Це як чергування пір року – зима, весна, літо, осінь, – зауважила Юі.

– Зима має білий колір! Пригадується замок Ліза – там всюди білий мармур, кришталь та сіль, – промовила Аліна.

– І білий сніг, – додала Ернеста.

– Ну, звісно, то ж північні краї, – мовила Юі.

– А тигр, мабуть, символ білого кольору, – здогадалась Аліна. – Він відкрив мені магічну властивість медальйона, яка допомогла нам усім врятуватися!

Веселкові кола продовжували поширюватися. І ось друзі опинилися в зовнішньому білому колі, що його випромінював медальйон. Діти оточили Вінсента, взявшись за руки, відчули серцями чистоту, щирість та тепло душі друга. Вони тоді збагнули, який же безцінний скарб – їхня дружба! Хлоє глянув на Аліну – в променях срібного сяйва вона здалася йому схожою на наречену. Аліна відчула його погляд і підвела очі. Схрестились погляди! Саме тоді Хлоє відкрив для себе нове почуття – безмежної любові, яку здатен пронести в серці через усе життя, долаючи будь-які перешкоди, залишаючись завжди вірним своїм ідеалам. Це було біле коло – коло дружби та любові.

Та на друзів уже накочувалася нова хвиля почуттів і емоцій. Усіх охопило всепоглинаюче почуття безмежної радості та щастя як винагорода за щиру дружбу та любов, за всі пережиті тривоги, подоланий страх, за самопожертву. Це було смарагдове коло.

За ним прокотилося червоне, ніби язики полум’я охопили усе довкола! Але, згораючи в цьому праведному вогні, як пташка Фенікс, усе живе відроджувалося знову, щоб буяти з новою силою. Кожен відчув цю

силу в серці та в душі, став загартованим, готовим до бою, до будь-яких випробувань. Це було коло сили та здоров’я.

Нарешті, останнє, жовте коло магічної веселки накрило всіх присутніх. Друзі відчули мудрість віків, яку накопичив всесвіт, їм передалася мудрість поколінь цих прадавніх земель. Коло вінчало їх голови ореолом золотавих променів слави і духовних скарбів. Це коло мудрості та багатства.

Водяні струмені поволі слабшали і згодом повністю зникли в медальйоні. Магічні ж кола енергії медальйона покотилися далі, оновлюючи, очищаючи та відроджуючи довкілля.

– Ось що значить "вийти сухим з води", – пожартував Вінсент.

Він почувався вже значно краще, та все ж знову присів на краєчок ліжка. Діти розступилися, пропускаючи до нього Мальву. Вона підійшла, поклала руку на голову Вінсента і прошепотіла:

– Ляж.

Хлопчик так і зробив. Мальва, не знімаючи руки з чола Вінсента, щось проказала, і він заплющив очі. Потім цілителька вийшла з кімнати.

Хлоє кинувся до друга, проте Нора смикнула хлопця за рукав:

– Сядь, Мальва знає, що робить!

Хлоє хотів був запротестувати, але в кімнату увійшла Мальва, вона тримала в руках кухоль з чимось смердючим і зеленим. Підійшла до Вінсента і хлюпнула йому в лице вмістом кухля. Хлопчик розплющив очі, і Мальва дала йому випити з кухля те, що лишилося. Дівчина допомогла Вінсентові підвестися, і той, похитуючись, рушив до друзів, а дурнуватий вираз з його обличчя безслідно зник.

– Більше він не буде також і картавити, – сказала Мальва. – Інакше – я не знахарка!

Діти, палко подякувавши і ввічливо попрощавшись, вийшли з будиночка. Всі, хто зустрічався дорогою, радо їх вітали – усі мешканці Нотрі відчули дію магічного медальйона. Шестеро дітей з драконом вирушили на південь країни, до міста Амрі.

Розділ XVII. Зброя

Магічна зброя, як не як!

Ти з нею проти зла вояк.

Надвечір мандрівники постукали в двері Нориного дому. На поріг вийшла жінка в біло-рожевій сукні. Коси в неї були кольору цитрини. Жінка дивилася на них мигдалевидними очима Нори.

– Норо, я вже хотіла шукати тебе. А це твої друзі? – запитала жінка.

– Так, мамо, вони допомогли відшукати Саймона.

– Ну, що ж, познайомимось! Мене звати Дженет.

– Привіт, ой, добрий день! – привітався Хлоє, а за ним і його друзі.

Дженет запросила всіх додому. Мандрівники зайшли до оселі, просторої, з високою стелею. Стіни були пофарбовані в червоний колір, а підлога вкрита доволі великим килимом, за формою схожим на квітку. На стіні теж висів килим із зображенням двох цуциків, які, весело погавкуючи, ганялися один за одним. Це був магічний килим, що передавав динаміку рухів та мелодійність звуків, по кімнаті линув спів птахів та гавкіт собак.

– Джоне! У нас гості! – гукнула Дженет.

– Що? Іду, іду, – почулося буркотіння із сусідньої кімнати.

До гостей вийшов доволі товстенький чоловік. Він був повною протилежністю своїй дружині: очі сірі і круглі, мов дві тарілочки, а вдягнений у костюм коричневого кольору з жовтою в метелики краваткою.

Дітей незабаром посадили за стіл, що вгинався від їжі та різноманітних напоїв. Після смачної вечері гостинні господарі запросили погостювати в них. Діти, забувши про небезпеку, погодились, хоча магічна карта, що залишилася в руках Ліза, могла виказати їх місцезнаходження.

Будинок Дженет і Джона був розташований біля самісінького кордону, та він стояв на землі Рондо. Поруч з будинком сріблястою стрічкою, пронизуючи простір, звивався повітряний кордон. Він відділяв будиночок від саду, перетинаючи двір. За ним простягались простори країни Мано.

Дітей покликали до сніданку, стіл знову був заповнений різними стравами та напоями. Але тільки Хлоє підніс ложку до рота, як двері відчинилися і в хату ввалився… Ліз!

Юі швидко шмигнула під стіл і потягнула друзів за собою. Майже тієї ж миті озвався Ліз:

– Ви не бачили п’ятьох дітей-втікачів?

– Не бачили! І зійди з килима, він чистий! – крикнув Джон.

– Сходжу, сходжу… – непроханий гість позадкував до дверей і зник за ними. Ліз знав, що господар будинку колись був хоробрим воякою. Зобри кажуть, що в його арсеналі є навіть два уславлених мечі!

За кілька хвилин із схованки визирнули діти.

– Нам потрібна зброя! А то сидітимемо, як миші в норі! – гомоніли між собою друзі.

– Про що ви там шепочетесь? – запитала Нора.

– Та нам пригодилась би зброя, бо на війні, як на війні, – пояснила Юі.

Нора переповіла її слова батькам.

Джон підійшов до килима, що висів на стіні, і відкинув його. Собачки вмить завмерли , а діти побачили три полиці зі зброєю! Там були і луки зі стрілами, і кинджали, і бойові сокири, і списи, і ножі, і молоти, і булава, і мечі, а ще щити та обладунки.

– Беріть, – мовив господар.

– Тут є мечі, про які згадував Вінсент у замку Ліза! – захоплено промовив Хлоє.

– Мечі, хоч і виготовлені з різних металів, проте мають однакові магічні властивості, – проказала Дженет, – від їхніх ударів зобри не вмирають, а лише переходять до іншого світу. При цьому в душах назавжди гине зло! Згодом за допомогою чарів їх можна повернути назад у Мано.

– Чи в Рондо, – додав Вінсент і поцікавився: – Я хочу взяти такий меч, можна?

Джон згідно кивнув, а другого меча подав Хлоє. Той подякував, узявши в руки магічну зброю.

– Я беру лук зі стрілами, – сказала Ернеста.

– І я лук, – взяла зброю Аліна.

– А я візьму спис, – проказала хоробра Юі.

– І спис, і стріли, – пояснив Джон, – можуть поранити, але не вбивають – вони згубно діють тільки на зло, якщо воно живе в душі зобра.

Потім дітям підібрали обладунки та традиційний одяг манойців і випроводили тренуватися в сад, який був по той бік кордону, на землі країни Мано.

– Тільки не постинайте квітів! – застеріг Джон.

– Я беру їх, тобто вояків, під свій контроль, – підняв підборіддя Хлоє і отримав добрячого штурхана від Вінсента:

– Що?

Через кілька хвилин почалися тренування.

Розділ XVIII. Птах Фенікс

З вогню зринає Фенікс-птиця!

У медальйоні ж – блискавиця!

Гарно попотівши і отримавши кілька подряпин, "бійці" врешті-решт припинили свої тренування. Юі сіла на землю, обхопивши коліна руками. Вона одна-єдина не мала ні відмітинки. Зате їх в Аліни було аж дві – одна на щоці, а друга тягнулася від лівого зап’ястка до ліктя. Аліна лежала на землі і мріяла про те, як вони переможуть Ліза! У Вінсента на спині і на правому коліні світилися синьо-зелено добрячі синці. Хлоє ж мав кривавий слід від лівого ліктя до плеча – справа рук Юі. Її стріла ковзнула по руці хлопця, не вп’явшись у тіло, але лишила по собі криваву борозну. Ця червона лінія неабияк докучала Хлоє, тож він приклав до рани листя

подорожника і пом’яті пелюстки лілії – це мало позбавити від болю і хоч трохи заживити рану. Всі мовчали.

Тут у сад прийшла Нора, вона принесла глек води, яблучні пиріжки і кілька груш.

"Вояки" накинулися на їжу з вовчим апетитом, адже вони не встигли до пуття попоїсти.

Потамувавши голод, діти порозлягались на траві, ніби ліниві коти.

Та невдовзі Юі схопилася і вимовила лише два слова:

– У дорогу!

І друзі, сердечно подякувавши Джону і Дженет та попрощавшись з Норою, рушили в дорогу.

Надворі – спекотне літо. Вийшовши за місто, до річки Аони, що протікала по землях країни Мано, мандрівники розбили табір.

Юі з Вінсентом робили курінь із гілок, та ось одна паличка, вивільнившись з чіпких пальців дівчини, вдарила її по носі. Юі, зойкнувши, відскочила вбік, затискаючи носа руками. Було совісно сміятися, але пригода чомусь всіх звеселила.

– Ги-ги-ги! – перекривила Юі. Зараз войовнича дівчинка почувалася так, ніби була йогом, що перед глядачами піднявся на кілька метрів над землею і тут же гепнувся вниз. Вона була ображена і принижена. Аби хоч трішки заспокоїтися, Юі відійшла від компанії і сіла осторонь на землю біля якогось згарища у позу "лотос" медитувати. Постаралася сконцентруватися на своїх почуттях, зібрала до купи всю свою силу та відвагу. Аж раптом поблизу неї, в попелі, щось ворухнулося. Вона здивовано простягла руку до вуглинок, що залишилися від багаття, і враз відсахнулася – з попелу здіймалося крило птаха. На очах у Юі відроджувався Фенікс. Юі тихцем покликала друзів. Легкими, нечутними кроками, щоб не сполохати птаха, підійшли два юнаки і дві дівчини. У військових обладунках вони виглядали старшими і сильнішими, та, звісно ж, тут і час минав швидше. До них згори долинав звук фанфар. Це був гімн, який віщував перемогу. Медальйони Хлоє та Аліни, опинившись під впливом сузір’я Волосожар, почали вібрувати. Юі взяла медальйон у подруги, в руках у неї він засвітився червоним сяйвом. Провела долонею по колу, яке було зображено в центрі на двох схрещених магічних мечах кришки медальйона. У ту ж мить із середини чарівної речі вилетіла синя блискавиця і влучила в камінь, розколовши його навпіл.

Медальйон відкрив друзям свою войовничу властивість – породжувати блискавиці! Почувся шурхіт крил – це птах Фенікс здійнявся в повітря.

Розділ XIX. Таємниця Хлоє

Жахливо, друг твій у біді!

Як помогти йому тоді?

– Поговорімо, Хлоє, – підійшла Аліна до хлопця. – Розкажи мені про себе, – подивилася йому в очі.

– Що тобі розповісти? Те, що я народився не в Рондо, а в Луамі (це місто в країні Ур)? Маг Уан прокляв мене і сказав: "Ця дитина буде проклята, поки вона з друзями, чиї імена починатимуться з букв А, В, Ю і Е, не позбавлять Ліза трону і хлопчик не займе там його місця". І тоді він прошепотів мені на вухо ім’я, яке колись, якщо я відкрию його комусь ще до того, як Ліз буде скинутий з престолу, може просто убити мене! Він подарував мені цих два медальйони і чарівний папірець, який велів передати тільки вірному другу з іншого світу, щоб той міг його розірвати на чотири частини та помістити у чотири різні стихії, але це тільки в разі крайньої необхідності. Я був ще малий, але Уан все це міцно вклав мені в пам’ять. Потім він пішов і більше не з’являвся! – сказав Хлоє. – Пізніше повітряним поштовим потягом мені доставили від нього посилку. У ній був плащ-невидимка! У пошуках справжнього друга я й подався на вашу планету, втрапив до твоєї школи.

Хлоє зазирнув дівчині в очі:

– Аліно, я тобі дуже вдячний за все, що ти зробила для мене та для жителів країни Рондо.

Дівчина зніяковіла.

– А ти пам’ятаєш те ім’я? – запитала вона.

– Так, пам’ятаю. Уан зробив так, щоб я його пам’ятав завжди. Проте мене хвилює інше: Ліз попіклувався, щоб я не міг його скинути з трону; коли мені виповниться чотирнадцять років, його магія подіє на мене так, що я скажу комусь це тричі кляте ім’я, і тоді … – юнак затнувся, уявляючи, що може бути потім.

– А чи довго ще до твого дня народження? – схвильовано спитала дівчина.

– Дай порахую, сьогодні посередник другої декади літа, шістнадцяте червня, мм… лишилося рівно п’ятдесят днів, тобто до двадцять шостого жовтня, – понуро відказав Хлоє.

– Не сумуй, ми обов’язково щось придумаємо! Ти не загинеш! Ми переможемо Ліза! – намагалася заспокоїти друга Аліна.

І тільки тут вона відчула неймовірний жаль до хлопця і… любов. Так, то була саме вона, справжня любов. Дівчина закохалася в цього чорнявого парубчака. У її душі запалав вогонь кохання, поваги, жалю і, врешті-решт, з’явилося непереборне бажання допомогти Хлоє: вона тепер знала його таємницю.

Аліна підійшла до щойно розпаленого Вінсентом вогнища і сіла поблизу, щоб заспокоїтись. Дівчина дивилася на вогнище прямим, різким і гострим поглядом.

– Я закохалась! Я люблю Хлоє. Я маю йому допомогти! Я! Я! Я! – подумки кричала вона.

– Ти будеш вечеряти? – запитала, підходячи, Ернеста. Вона несла котлети, хліб і молоко. Так спорядила їх на прощання Дженет.

– Не хочу, – відмовилась Аліна, і зараз же її шлунок дав про себе знати голосним бурчанням!

Ернеста посміхнулась і тицьнула подрузі в руки їжу. Аліна взяла пакунок, не відводячи очей від вогнища, – вона думала про Хлоє.

Розділ XX. Спроба Юі

Хоч прагнула зарадити біді,

Та Юі не вдалося це тоді.

Після сніданку діти рушили в дорогу. Аліна все ще не оговталася від почутого вчора. Дівчинка думала про Хлоє, і про те, що їм треба скинути з престолу Ліза, і про загадкового Уана.

– А навіщо ми йдемо в Мінті? – поцікавився Вінсент. – І чому саме цим шляхом, адже є прямий маршрут, значно коротший?

– Ми йдемо в Мінті тому, що я хочу побачити мого діда Уана. Він, мабуть, відає, як перемогти Ліза. А іншою дорогою, бо гадаю, що Ліз теж пішов саме туди. І якщо ми не хочемо знову опинитися в тій бридкій кімнаті, то зовсім некепсько буде іти іншим шляхом! – клацнула підборами Юі. – Я чула колись від діда, що існують магічні двері десь у древньому місті риб’ячих кісток. Щоправда, їх дуже нелегко знайти, а відчинити їх може тільки справжній мудрець. То був би найкоротший шлях до країни Білої Магії. У ній ми теж могли б знайти мого діда. Адже він тепер білий маг! – з гордістю зауважила вона.

У Хлоє в очах зблиснула іскорка надії, коли він почув слово "Уан". Юі була знайома з Уаном! Ба, навіть більше, вона була його онукою! Якщо чарівник зможе, то зніме прокляття з нього!

– Ти родичка Уана? – не вірив власним вухам хлопець.

– Так, юначе! – гордо підняла підборіддя Юі.

Хлоє швидко розповів подрузі про прокляття, і та мовила:

– Знаєш, а мені передався його талант. Думаю, що зможу тебе позбавити цього тягаря. Хоча не обіцяю напевне. Хочеш, спробуємо прямо зараз?

– Якщо не важко, – промимрив ошелешений хлопець.

Юі посадила друга на камінь, обійшла навколо і поклала руки хлопцеві на голову. Коли її дужі руки лягли Хлоє на маківку, той аж здригнувся.

– Не заперечуєш, якщо я подивлюся твої спогади? – запитала в стані трансу Юі.

– Не знаю…

Дівчина легко увійшла в пам’ять друга. Там вона побачила заплутані тунелі його емоцій. В одному з них чарівниця знайшла спогад про те, як Аліна схилила голову на плече хлопцеві, а той нахилився і поцілував її в щоку. Дівчина підвелася і пильно глянула на Хлоє, він почервонів і відвернувся. Далі Юі зайшла в інший тунель спогадів і знайшла там згадку про те, як Хлоє прийшов у школу і познайомився з Аліною. Тільки в п’ятому тунелі Юі знайшла те, що шукала: "Пітер", – прошелестів на вухо хлоп’яті Уан.

"Те, що треба!" – подумала Юі. Потім виплуталася з думок друга і зосередилася на справжньому імені.

Хлоє відчував гострий головний біль, що, здавалося, розколював голову навпіл.

Проказавши подумки ім’я друга кілька разів поспіль, Юі прошепотіла заклинання.

– Я не можу! – безсило опустила руки дівчина. – Я зробила так, щоб мені не пам’ятати його імені, так він іще проживе. Я не маю стільки сил, щоб позбавити Хлоє прокляття. Тепер надія лише на Уана.

Розділ XXI. Хлоє – кухар

А виявляється, кухарство не

просте!

Тепер вже Хлоє знатиме про те.

Діти сиділи і тихо про щось говорили. Вони, як кажуть, били байдики, усі, окрім Хлоє, який кружляв навколо розпеченого каменя і готував страву. Він увесь час щось помішував. Потім бігав до лопуха по воду, яку набрав зі струмка. І знову повертався до страви, щось до чогось додавав. Так, пританцьовуючи, готував їжу.

Ось він задоволено посміхнувся, випрямився, накрив свій витвір листками вишні та горіха, повернувся до друзів і покликав їх до себе.

Коли Аліна, Вінсент, Юі та Ернеста схилилися над стравою, хлопець відкинув лист, і всі побачили смажену рибу під яблучним соусом, обкладену печивом і нафаршировану вишнями з базиліком.

Юі взяла шматочок печива і поклала в рот.

– Може, й смачно, та не для мене, – виплюнула дівчинка печиво. – Тьху!

Хлоє набурмосився.

Юі розвернулася і, скривившись, мовила:

– Я такого не їстиму і бачити не хочу цю "страву"! Вона мені огидна.

– Згинь – і не бачитимеш її, – гаркнув хлопчик.

Юі так і зробила – тільки її й бачили! Вінсент та Ернеста ввічливо сказали, що вони не голодні, бо довіряли подрузі, яка щойно так нахабно пішла.

Коли Аліна взяла в рот печиво, то тільки із співчуття до Хлоє проковтнула. Їй-бо не хотілося ображати друга!

Так вони з Хлоє вдвох і порішили його витвір.

А поки вони їли, Юі, яка щойно повернулася, Ернеста та Вінсент плели з трави потішних чоловічків. Коли вони наплели їх добру дюжину і дали своїм пальцям трохи перепочити, Хлоє та Аліна закінчили трапезу і порозлягалися на шовковій смарагдовій траві. Не голодні, але й не вельми раді. Проте друге вони старанно приховували одне від одного. Аліна, бо не хотіла засмучувати такого гарного друга, як Хлоє, а Хлоє, бо який бовдур буде себе критикувати?!

Опісля своїх занять мандрівники рушили в дорогу.

Через кілька годин Юі, Ернеста та Вінсент почували себе цілковитими телепнями, бо ж вони, на відміну від Аліни та Хлоє, зовсім нічого в роті не мали.

Раптово нашій п’ятірці почувся гуркіт потяга і його пронизливий гудок. Транспорт мчав прямо в повітрі. Діти попрісідали, щоб повітряний вихор їх випадково не здув. Потяг мав вісім вагонів і був кольору бронзи. Віконниці яскравіли червоною барвою. Двері теж були цього ж кольору.

Аліна, Ернеста, Хлоє, Юі та Вінсент з дива пороззявляли роти.

Розділ XXII. Потяг у повітрі

Як дивно! Потяг у повітрі

Летить! Може, на крилах вітру?

Трохи отямившись, усі побачили, що повітряний мандрівник приземлився, з нього вийшов машиніст і підійшов до друзів.

– Привіт, не чекали? Мене звати Роан. І я приїхав, щоб забрати вас і відвезти до Моани, – сказав машиніст.

Голос у нього був напрочуд мелодійний.

– Ну, що, їдете?

Аліна озирнулася на друзів, шукаючи підтримки. Але ті лише здвигнули плечима. Тоді дівчинка першою зайшла до потяга, за нею поспішили друзі.

За мить потяг загурчав і видав протяжний свист.

Діти відчули, що летять. Це було так дивно – вони почувалися, ніби в невагомості, але чашки на столиках стояли на місці.

Мандрівник із середини був вистелений шовком, а сидіння – атласом. Столики були маленькі і, здавалося, зроблені із секвої. Підлога мала розмитий жовто-салатовий колір. Вікна – майже на всю стіну в купе. Здалеку долинали звуки магнітофона.

До купе зайшов Роан і, влаштувавши дітей на канапі, побіг по каву та тістечка.

– Він такий приязний – я маю на увазі машиніста. Але я все одно не розумію, що він хотів сказати, коли говорив про те, що хоче нас забрати в Моану. І що воно таке, ця Моана? – озвався Вінсент.

– Можливо, Моана – це якесь місто, – припустив Хлоє.

– Е-е-е, пане! Живете нібито в цьому світі, а не знаєте, що таке Моана, – засміялась Юі і витягла із сумки, де лежали її обладунки, книжечку – вона була маленька і золота, а посередині написано чорними літерами: "Все від світів до галявин".

Дівчинка розкрила книгу, і форзац зблиснув сріблом. Почала:

– Ем… Ем… Мо… Моан… Ось Моана! Моана – це руїни місцини, яка мала цю ж назву, в ній жили гулем (це такі земляні риби). Зараз Моана нагадує ліс із риб’ячих кісток. І туди майже ніхто не ходить.

– Що ж виходить? – запитала Аліна і сама дала відповідь: – Виходить, Роан везе нас на вірну смерть? Так? Це пастка!

– Угу! – підтвердили інші.

Діти кілька хвилин сиділи у важкій задумі. Зіскочити з потяга на ходу неможливо.

Юі сховала книжечку в сумку і посміхнулась:

– Але ж хочеться прокататись у летючому потязі! До того ж, можливо, ми знайдемо найкоротший шлях до міста Мінті, де мешкає мій дід-чарівник, через світ Білої Магії. Можливо, ми розгадаємо таємницю потаємних дверей до того світу.

– Що ж, все, що не є, – на краще, – вирішили мандрівники. – Вперед до нових пригод!

– Кава холоне, – сказав машиніст, заходячи в купе. Він приніс п’ять філіжанок, наповнених ущерть кавою, та солодкі тістечка, крем яких напхом-напханий шматочками манго.

Хоча Аліна й не бувала в космічному кораблі, проте тепер могла уявити, як почуваються космонавти під час своїх польотів. Так, дівчинка літала на літаках, і не раз. Але одне – літати в літаку, а зовсім інше – в потязі, який тримається на самому лише повітрі! Вони в першому вагоні, а за ними тягнуться ще сім.

Так само почувалася й решта мандрівників.

Потяг прямував на захід.

Розділ XXIII. Сон Аліни

Майбутнє в снах – таємна далина!

Аліна, Хлоє... Небезпек – сповна!

Аліна лежала на долівці, важко дихаючи, а над нею переможно стояв Ліз і тримав у руці кинджал. Вони були в потязі, що летів, ледь похитуючись.

А десь віддалено грав магнітофон якусь скорботну мелодію. Дівчинка не могла розібрати, яку саме.

Ліз єхидно зареготав, і його жовті зуби зблиснули, мов тридцять два заіржавілі ножі:

– Даремно ти, Аліно, не захотіла стати королевою Рондо! Я правив би, а ти б красувалася в короні, купалася в розкошах! Панували б неправда і зло. Нині ж ти стала небезпечною.

Пісенька змінилася на ще скорботнішу. Аліна чула її вже виразніше.

Ліз заніс руку з кинджалом (тепер вони опинилися на лузі) і намірився проштрикнути ним дівчинку.

Коли зброя була вже за кілька дюймів від серця, невідь-звідки взявся Хлоє. Він відкинув Ліза від Аліни, і вони обидва покотилися клубком по землі. У противника був кинджал, а в хлопця – нічого, окрім власних кулаків.

Мелодія змінилася і тепер звучала, як хіт. Так-так, як хіт молодіжної музики про кохання. До Аліни підійшов Хлоє. У нього на плечі була чималенька рана, яка кровила.

– Спасибі тобі! – мовила дівчина. – Зараз перев’яжу рану.

– Пусте, – відмахнувся Хлоє. І в нього на лиці з’явився вираз самовдоволеності, який ото з’являється в хлопця тринадцяти років, коли той отримує похвалу від дівчини.

Хлоє подав Аліні руку, і та встала, потім піднялася навшпиньки і … чмокнула свого спасителя в щоку, але той не почервонів, як тоді, коли він поцілував Аліну, не відаючи, що за ним спостерігає Вінсент.

– А зараз… – але він не договорив, бо Аліна прокинулась.

Вона лежала на своїй поличці в потязі, який летів у повітрі. По чолі мандрівниці стікали краплинки поту. Дівчинка задихалась і тепер старанно відновлювала дихання.

Навколо сиділи її друзі, і її спаситель у снах теж був поруч. Аліна глянула на плече Хлоє, і, звичайно, там не було жодної рани.

Дівчинка, не вагаючись, розповіла своїм супутникам сон. Виявилося, що Хлоє теж бачив це саме сновидіння, тільки за кілька ночей до того, як по них приїхав Лон. У сні Аліна його рятувала від Ліза.

Коли Роан приніс їм по склянці молока, діти думали про сон, намагаючись розгадати те, що їх чекає попереду.

Куди подівся Лон, і де зараз Ліз?

Розділ XXIV. Місто риб’ячих кісток

А ось і місто риб’ячих кісток!

Чи, може, це за пустощі урок?

Друзі мандрували в потязі вже досить довго.

Вінсент кілька разів ледь не вивихнув руку: хотів було дотягтися до цукерниці у вагоні-ресторані, бешкетуючи разом з друзями.

Хлоє ж вилив на себе склянку лимонаду, Роан провів його до ванного вагона, і той добрих півгодини ковбанився у воді. Аліна вийшла на сходи і ледь не дала сторчака вниз із потяга, тоді хлопці кинулися її виручати, але за кілька секунд їм довелося рятувати ще й Ернесту! Юі ж безтурботно гуляла по даху потяга (він їхав повільно і дуже грацiйно), але тут і її спіткала халепа: повітряний мандрівник проїжджав над деревом, верхівка якого заплуталась у колесі потяга, через що всіх досить сильно струснуло: Юі гепнулась на розлогий каштан, мов лантух картоплі. Потяг вернувся і підібрав дівчинку.

Та ось за кілька тижнів друзі досягли Моани, і їх висадили з потяга.

– Куди нам іти? – запитала Ернеста, дивлячись услід повітряному мандрівнику, що невблаганно віддалявся і невдовзі зник у мороці захмареного неба.

– Чудово! – похвалив Хлоє ситуацію. – Ми на місці, де повно риб’ячих кісток! – хлопець підняв кісточку і гидливо її кинув. – Чудово! І що ж нам тепер робити? Га?! Ось до чого призводить бажання літати! У нас немає ні провізії, ні транспорту, ні бодай якогось приміщення або намету! Чудово! І чому у мене таке погане передчуття?

– Хлоє, не кричи. Ми не знаємо, куди йти, – це правда, але кудись же мандруємо, – заспокоїла друга Юі і водночас дала відповідь на питання Ернести.

– До речі, тут, напевне, водяться змії, – застерегла друзів Юі. – Будьте обережні!

– Ой! Що це?! – підскочивши, зойкнула Аліна.

Медальйон у її кишені нагрівся і збільшився. З медальйоном Хлоє коїлося те ж саме. Може, їх хтось доганяє? Хлопець і дівчина озирнулися.

Те, що вони побачили, засмутило їх. Вони здригнулися. Позаду них стояв Фімка.

Усі кинулися до найближчого пагорба з кісток.

– Я знаю, він підсліпуватий. Коли він був ще іграшкою, у нього відірвалися очі, і я пришивала йому нові. Я його любила, – зітхнула Аліна, намагаючись говорити трохи тихіше, ніж у неї виходило. – Він нас міг і не помітити.

Фімка справді їх не побачив. Роан обіцяв доставити дітей сюди, і, здається, Фімка щойно чув їхні голоси. Потяг уже відлетів, але де ж діти? Ведмідь ще трохи потоптався і перевальцем пішов за пагорб.

Розділ XXV. Осінній дощ

Коли врятуєш щось живе, то знай,

Що ти не марно цей відвідав край!

Тільки-но мандрівники виглянули з-під купи кісток, як уперіщив дощ, і дітям довелося витягати плащ, який, крім того, що був невидимкою, залишався все ж і плащем. І всі п’ятеро радо пірнули під нього. Плащ захищав дітей від дощу, вітру та чужого погляду, але осінній холод пробирав до кісток. Кожен думав про теплий камін, затишну ковдру, гарячу піццу, цікаві телепередачі і щасливе муркотіння кішки в кутку. Це ж так добре!

Раптом діти почули якийсь тихий, ледь чутний серед барабанного стукоту дощових крапель об сукно натягнутого плаща та риб’ячі кістки звук, дуже схожий на шипіння.

– Звідки цей звук? – першою зреагувала Ернеста. – Ви чуєте шипіння?

– Я ж попереджала, що тут можуть бути змії, – мовила Юі.

– А змії можуть бачити крізь плащ, – боязко спитав Вінсент.

– Вони свою жертву знаходять по запаху. Ти чим пахнеш? Особливо їм смакують біляві хлопчики, – пожартував Хлоє, і всі разом розсміялися.

– Не бійся, змії перші не нападають, – заспокоїла Вінсента Юі.

Шипіння повторилося. Тепер воно звучало дуже жалібно, як писк.

– Он воно! – показав рукою Вінсент убік сусіднього пагорба.

На жовтих риб’ячих кістках, у каламутній калюжі, ворушився маленький золотистий клубочок.

– Не робіть різких рухів, – попередив усіх Хлоє. – Поруч може бути доросла змія.

Проте не встиг він закінчити попередження, як з-під плаща вискочила Ернеста і, не зважаючи на сильний холодний дощ, кинулася до сусіднього пагорба.

– Ернесто, зупинись! Це може бути отруйна змія! – вигукнула Аліна, кинувшись їй на підмогу.

Але було вже запізно. Ернеста ухопила в руки невеличке створіння.

– Та це ж змієнятко! – вигукнула Аліна.

– Воно зовсім замерзло, бідненьке! – Ернеста притисла його до грудей, захищаючи від дощу та вітру. Змієня враз перестало пищати, обвивши холодним мокрим тільцем теплий пальчик Ернести.

– Ернесто, Аліно, хутчіш до нас! – покликав Хлоє, підійнявши кінчик невидимого намету.

Дівчата пірнули під плащ.

– Бачите, яке воно ще малесеньке! – показувала Ернеста живу знахідку друзям.

– Воно дуже миле! – вигукнула Аліна. – Ернесто, яка ж ти молодчина!

Змієня принишкло, згорнувшись клубочком у долонях дівчинки. Здавалося, від холоду воно зовсім заклякло. Ернеста, недовго думаючи, сховала маля собі за пазуху. Друзі притулилися щільніше один до одного, закутавшись плащем, щоб зігрітися.

Розділ XXVI. Подарунок змії

– Магічна здатність – оживляти

вміння, –

Почулося в змііному шипінні.

Коли дощ трохи вщух, мандрівники вибралися з-під купи риб’ячих кісток. Вітер швидко розганяв хмари. Визирнуло сонечко. Ернеста витягнула з-за пазухи змієня. Воно зігрілося і тепер, весело граючи кільцями, звивалося в неї на долоні. Ернеста, з радощів підспівуючи і пританцьовуючи, закружляла у веселому танку.

– Обе-реж-ж-жно, дівч-ч-чин-ко, – раптом почулось поруч голосне шипіння. – Не впус-с-сти моє ди-тинч-ч-ча! Обе-реж-ж-жно!

Ернеста скрикнула і відскочила вбік – до неї повзла велетенська змія, повільно наближаючись. Дівчинка, трохи оговтавшись, опустила маля на землю. Воно напрочуд швидко кинулось до матері і сховалося в складках її кілець.

Вінсент, що стояв поруч з Ернестою, смикнув її за руку і потягнув за собою.

– Заж-ж-ж-жди!

Ернеста обернулась – змія повзла за нею.

– Ой, це ти... ви розмовляєте? – позадкувала від змії дівчина.

– Я, а хто ж-ж-ж! – почула вона у відповідь.

Друзі здивовано глянули на Ернесту.

– Ви це чули? – вражено спитала вона.

– Шипіння чули, – підтвердив Вінсент.

– Ні, мені здалося... – почала була Ернеста, але враз замовкла. – Ви точно більше нічого не чули?

– Я те-бе не скри-вдж-ж-жу, Ер-не-с-с-с-то! Ти вря-ту-ва-а-ла мо-є ди-тя-я! – прошипіла знову змія.

– Вона розмовляє! – вигукнула Ернеста.

Діти вражено переглянулися – вони не чули нічого, крім голосного шипіння.

– Ернесто, не бійся, все буде добре, – намагалася заспокоїти подругу Аліна.

Змія підповзла ближче:

– З-з-зна-а-ю-у-у, про щ-що-о ти мрі-є-е-еш-ш-ш-ш!

Так, у неї була одна заповітна мрія, але чи погодиться Аліна?

– С-с-сьо-го-о-дні с-с-суз-з-зі-і-і-р’я З-з-змії, по-кро-о-ви-и-тель з-з-змі-і-й, з-з-зі-й-ш-ш-ло над с-с-сві-і-і-том!

Раптом почулись голосні звуки горна. Здавалось, вони лунали десь з-під землі.

– Віз-з-зь-ми-и-и ме-е-да-а-ль-йо-о-н! Я відкри-и-ю-у-у то-бі-і-і йо-го-о-о влас-с-с-ти-и-віс-с-сть ож-ж-жи-вля-а-а-ти в рі-і-з-з-зних с-с-сві-та-а-ах!

Ернеста підійшла до Аліни. Як довго вона чекала на це! Але зараз їй чомусь забракло слів.

– Аліно, чи погодилася б ти мати подругу

замість ляльки?

Аліна радісно обняла Ернесту.

– Юлечко, мила, – здогадалась вона і миттю простягнула дівчинці медальйон.

– Я на-а-аді-і-лю-у-у те-е-е —бе му-у-уд-рі-с-с-с-тю-у-у! Ти з-з-мо-о-о-ж-ж-жеш-ш-ш-ш бу-ти лю-у-у-ди-и-и-ною-у-у! – шипіла змія.

Медальйон у руках Ернести зблиснув і загорівся рівним жовтим світлом, випромінюючи золоте сяйво. Ернеста в світлі цього сяйва здавалася ще більш вродливою.

– Ду-ухо-о-вне ба-гат-с-с-с-тво – ц-ц-е-е на-а-айдо-ро-о-о-ж-ж-ж-ч-ч-чий с-с-ка-а-рб! – змія звивалася золотими кільцями навкруг Ернести.

– Але я на-ді-лю-у-у те-бе ще й ін-ш-ш-ши-ми да-ра-а-а-ми з-з-зі-і-і с-с-ві-і-то-во-о-о-ї-і-і с-с-с-кар-бни-ці! То-о-о-бі-і-і від-кри-и-и-ю-у-ться дре-е-

ев-ні-і-і с-с-с-ка-а-а-рби, і ти об-да-а-ру-у-є-е-е-ш-ш-ш з-з-зне-до-о-ле-е-е-ни-и-и-х.

Сяйво медальйона згасло, змія знесилено опустила голову в траву. Внутрішня краса Ернести тепер спалахнула, ніби світло в ліхтарику її душі.

– Спасибі, – проказала вона спантеличено.

Друзі обступили її з усіх боків і почали вітати.

– Не га-а-ай-те ч-ч-ча-а-а-с-с-у! – почулось знову голосне шипіння. – По-с-с-пі-ш-ш-а-ай-те!

– Куди нам треба спішити? – опустилась Ернеста біля змії навпочіпки.

– Ви на по-ро-о-оз-з-зі-і пе-ре-хре-е-е-с-с-с-стя-а с-с-с-ві-ті-і-в. По-с-с-пі-ш-ш-а-ай-те до ма-гі-і-іч-ч-ч-них две-ре-ей! Я по-ка-ж-ж-жу вам до-ро-о-гу-у.

Розділ XXVII. Двері в інший світ

Всі разом розгадали древні коди

І всесвіту, і матінки-природи!

Ернеста жестом запросила друзів іти за змією. Змія проповзла вперед всього лише кілька метрів, і раптом якимось незбагненним чином перед усією компанією з’явилися двері.

– При-га-да-а-йте с-с-во-ї при-го-о-ди, – порадила мудра змія. – По-ч-ч-ні-і-іть з-з-з ос-с-се-ні. У-у-ус-с-спі-ху! – прошипіла вона на прощання і щезла.

– Що це за диво? – вигукнув Вінсент, оббігши навколо дверей.

Впритул підступивши до них, друзі почули дивний звук – це скрипіли чарівні двері:

– Наберіть потрібний шифр і зайдете до світу Білої Магії!

– Це ж ті самі магічні двері! – прошепотіла Юі.

– Але як ми їх відкриємо? – запитала Аліна.

– Відкриємо, якщо наберемо потрібний код, – промовив Вінсент.

– А що це за коло, розфарбоване різними кольорами, і ромби з буквами Б, Д, З, Л, М, Р, С, Щ ? – здивовано оглянув кодовий замок Хлоє.

– Це код, кожні дві букви якого мають один колір. Ваше завдання підвести букву до її кольорового тла частини зовнішнього кола. Якщо поставите хоч одну літеру не на її місце, кодовий замок не спрацює, – почули інструкцію.

– Треба спробувати свої сили, – запропонував Хлоє і додав: – Та розум.

– Мудра змія радила пригадати нам свої пригоди, – проказала Ернеста. – Вона підказала почати з осені.

– Добре, так і зробимо, – погодився Хлоє. – Адже зараз саме осіння пора.

– До букви Б, мабуть, пасує жовтий колір, – вголос розмірковувала Ернеста, – адже він символізує багатство осені. Коштовності нам будуть потрібні для добрих справ.

– Молодець, – проскрипіли двері.

Підбадьорена дівчинка взяла в долоню букву М і потягнула її до золотистого поля:

– М – це мудрість! Змія за допомогою медальйона наділила мене нею!

– Знову молодець, – озвалися двері.

– Після осені прийде зима, – Хлоє глянув на Аліну. – Твоя черга, Аліно!

– Літера Д має білий зимовий колір, що символізує дружбу.

– Молодець! – похвалили двері.

– Ну, і буква Л, звичайно, має цей же колір, що підкреслює чистоту та незрадливість любові, – проказала Аліна, поглянувши мимохідь на Хлоє, який враз зблід.

Аліна розвернула Л до білого поля.

– Чудово! – похвалили двері. – Вітаю! Половину завдання виконано правильно!

– Тепер моя черга, – зробив крок уперед Вінсент. – Адже за зимою завжди приходить весна, оновлюючи природу. Вона дарує людям свої зелені барви, відроджує в серцях почуття радості і щастя.

З цими словами Вінсент почергово повернув букви Р та Щ, виставивши їх навпроти смарагдового кольору.

Друзі пригадали ті почуття, що вирували в їх серцях, змінюючись, коли захисна енергія медальйона випромінювалася хвилями та поширювалась різнобарвними колами.

– А завершає це магічне коло, звісно ж, літній, червоний колір! – впевнено вигукнула Юі. – Саме він додає здоров’я, наділяє силою!

Юі швидко розвернула останню пару букв до червоного сегмента кола.

– Проходьте! – двері почали розсуватися. – І пам’ятайте, щойно ви здобули можливість самостійно за необхідності користуватися цими магічними властивостями медальйона, то ж будьте розсудливими.

– Ось вам і магія кольорів! – вигукнула Юі. – Мені згодилися знання, здобуті в магічній школі.

– Усі засвоїли цей життєвий урок кольористики на "відмінно", – похвалив друзів Хлоє.

Двері вже зовсім відчинилися, і тепер діти могли увійти.

– П-п-почекайте! – почувся захеканий знайомий голос.

– Лоне, де ж ти барився? – вигукнула Аліна.

– Та, знаєш, я вирішив прослідкувати за Лізом. Він прямує сюди, щоб розквитатися з вами. Але Ліз ще не скоро прийде. Навіть я ледве не запізнився, хоч і швидкий.

Лон увійшов за дітьми, і двері знову зачинилися.

Перше, що побачили, переступивши невидимий поріг, це була галявина з білими трояндами. Все тут біліло, ніби залите молоком: і рослини, і земля, і небосхил, і … навіть мандрівники стали білими у відблисках сяйва, яке випромінював світ Білої Магії!

Розділ XXVIII. Світ Білої Магії

І прояснилося таємне,

Легенда древня ожила,

Мов на бездонне небо темне

Зоря у променях зійшла!

У цьому магічному світі білою лебідкою линув чудовий спів:

Кінець греблі шумлять верби,

Що я й насадила…

– Та це ж українська народна пісня! – вигукнула Аліна.

– Я впізнаю голос Зоряни! – захоплено мовила Юі.

– Зоряни? – задумливо повторила Аліна. – Ти з нею знайома?

– Так, я сюди приходила, тільки іншою дорогою, довшою, з дідусем Уаном у гості до всемогутнього Велеса та його дружини Зоряни. Велес забрав її із сузір’я Волосся Вероніки.

– Тобто Волосожар, – додав Вінсент.

– Виявляється, в легенді все правда, – промовила задумливо Аліна.

Почулися кроки. Всі озирнулись і побачили, що за їхніми спинами стоїть жінка в українській вишиванці.

– Добридень, – мовила вона і посміхнулася до Юі. – Спасибі, що привела своїх друзів. Ми з Велесом давно чекаємо на вас! Я теж з України, – вона привітно глянула на дітей. – Ви ж знаєте легенду про сузір’я Волосожар?

– Знаємо! Хлоє мав рацію: я все побачила на власні очі, – роздумувала вражена Аліна.

– Зоряно! – здивовано зойкнула Юі, навіть вона зараз здавалася спантеличеною. – І я чула цю легенду, але не здогадувалась, що вона про тебе.

– Тепер ти все знаєш, дівчинко, – проказала Зоряна. – А твій дідусь Уан чекає на Хлоє, щоб зняти з нього закляття.

Вона повела дітей у печеру, де на колінах стояв маг Уан, розпалюючи білосніжне вогнище. Онука враз кинулася до свого дідуся і зразу ж відсахнулася.

– Навіщо ти занапастив мого друга? – нагримала дівчина.

– Сідай, слухай, – спокійним тоном сказав чаклун.

– Ну? – зриваючись на крик, загриміла Юі і вмостилася зручненько.

– Ми з Лізом брати, – почав Уан.

– Що?!

– Але мене в одинадцять років віддали вчитися до старої чаклунки, а мого брата в цей же день, у дванадцятирічному віці, – до знахарки. Коли через п’ять років ми зустрілися, Ліз мені дуже заздрив, бо він став тільки знахарем, а я – чаклуном. І з тих пір між нами почалася ворожнеча. Уже через тридцять п’ять років Ліз посів рондівський трон і височів на ньому добрих двадцять років – скільки зобрів загинуло! Потім вирішив завоювати престол цілого світу. І він це зробить, якщо ви сидітимете, склавши свої магічні мечі.

– Мечі? – здивувався Вінсент.

– Так, магічні мечі. Тепер ви розумієте, чому я занапастив Хлоє? Якби хлопчик був хоч би трішки старший (а йому було тоді лише три роки), я б залюбки розказав йому цю історію та попросив би його скинути Ліза з трону, бо це могла зробити тільки дитина, а вірніше – діти, серця яких скріплені дружбою. Дружба, як відомо, – велика непоборна сила! Але Пітер був тоді малюком і не зміг би нічого зрозуміти. А зараз він виріс, тож я можу вільно попрохати вас про допомогу.

– Пітер? – запитали діти ошелешено, лише Хлоє, спокійно дивлячись на стіну печери, стояв, трохи роззявивши рота.

– Пітере, не хвилюйся, я вже зняв закляття. Тепер же присягни, що скинеш з престолу Ліза, а я зроблю тобі подарунок – ти можеш просити мене, про що забажаєш!

– Я, Пітер, присягаюсь скинути Ліза з престолу! – урочисто проголосив Пітер, звівши угору меча.

Потім Зоряна усім налила повнісінькі келихи білої води – молочної, як її тут називали.

– А чому Уан наклав закляття саме на мене? – запитав Пітер.

– Тому, що ти його родич, а отже – спадкоємець Ліза, – пояснила Зоряна.

Пітер потер вуха і перепитав:

– Що? Значить, і я з Юі – родичі?

– Так, – спокійним голосом відказав Уан.

Хлопець довго сидів непорушно: думав про щойно почуте. Потім заплющив очі, згадавши про обіцянку мага, зібрав докупи усю свою силу волі і після своїх старань, доволі недаремних, підійшов до чарівника, сів поруч і запитав:

– Можна вам відкрити одну дуже важливу таємницю?

– Так, звичайно.

– Я кохаю Аліну.

– Добре, чого ж ти хочеш? – запитально звів брови могутній маг.

– Я хочу, щоб, коли нам, тобто мені й Аліні, загрожуватиме смертельна небезпека, я б зізнався їй в коханні, – затинаючись, проказав Хлоє і додав: – А вона б відповіла мені взаємністю!

– Добре! Буде зроблено! – усміхнувся Уан. – Тим паче, що для цього не потрібна магія. Я це бачив у вашому майбутньому! Але пам’ятай, ти сам творець своєї долі! – Уан підвівся і випростався. – Майбутнє можна змінити, а ось минуле, на жаль, а може, на щастя – ні! Тому не роби того, про що потім жалкуватимеш.

Країну огортали білі сутінки.

Десь у височині невидиме в світі Білої Магії, оскільки ці краї ніколи не огортала темрява, палахкотіло сузір’я Волосожар.

– У Волосожарі не вистачає однієї зіроньки, – посміхнувся Уан. – Зоряна оселилася з Велесом у чарівній країні Мано, де розташований і цей світ Білої Магії.

А сузір’я тим часом щоночі купалось у зоряних водах Південного Бугу.

– Як же хочеться додому, – прошепотіла, підходячи до Пітера, Аліна.

– До-до-му! – луною відізвалися Вінсент, Ернеста та Юі.

– Що це, чуєте? – озвалася Зоряна.

– Це, певно, Ліз! – схвилювався Лон.

Усі кинулися до чарівних дверей, та їх не було. Перед дітьми розверзлась прірва, з якої чувся гнівний крик Ліза:

– Я усім вам помщуся!

– О! Таке буває дуже рідко – відкрився вхід до Тартару, безодні, з якої повертаються тільки тоді, коли позбудуться всякого зла в душі, – промовив Велес, що також підбіг до гурту.

Усі задивилися на нього – він був, як і в легенді, юний та вродливий. Промовив до підлітків:

– У країні Рондо зла більше немає! Скоро, скоро будете вдома, а поки що на вас, правдоборців, очікують нові перемоги!

Аліна глянула на Пітера. Його очі сяяли, як зорі!